

אוצרות המשיח

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

ד' באדר תשפ"ו | שבת קודש | גליון 189

פרשת תרומה

וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם,
זָהָב וְכֶסֶף, וְנֹחָשׁ

שֶׁן דַּעַלְנֵי חֶכֶם בְּנֵינוּ שְׂמוּאֵלִי שְׁלִיטָ"א

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ר"ת
16:54	17:34	18:06	18:44
17:13	17:33	18:04	18:42
17:14	17:34	18:06	18:44
17:12	17:32	18:04	18:41

במנחת ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ה' אדר

ה. רבי חיים אברהם בכר דוד, מח"ס נשמות חיים | רבי יוסף אברביע סבו של, מח"ס נתיבי עם | רבי סעדיה בן אור, נתיבות החכמה, תשנ"א. (אדר א') | רבי משה יהושע לנדא מגדולי תלמידי החזו"א, רבי מרדכי שלמה פרידמן האדמו"ר מבוניאן תשל"א | רבי אברהם לנדא מטשכנב, מח"ס זכותא דאברהם, תרל"ה | רבי שושן כהן רב מושב איתן וחיבר כמה חיבורים, תשל"ו | רבי יוסף בוכריס רב העיר זרזיס, מח"ס זכרון יוסף, תש"ט | רבי מרדכי לייב מן זצוק"ל, תשנ"ז | רבי יהושע דוד פוברסקי, ר"י פונוביץ, תשנ"ט | רבי רפאל אהרן יפה"ן ר"מ חבורן, תשנ"ב | רבי שלום בן רבי אהרון אביחצירא, קבור במרסל צרפת

יום שני - ו' אדר

ו. רבי אברהם ענתבי סקא ראש רבני אר"צ בירושלים | רבי ישעיה אזולאי סבו של הרב חיד"א | רבי אברהם אלקלאי, מח"ס זכור לאברהם | רבי דניאל פורסטיין ראב"ד בפרשבורג, מח"ס מחנה דן

יום שלישי - ז' אדר

ז. משה רבינו ע"ה, ב' תפ"ח | רבי יצחק אייזיק טאוב האדמו"ר מקאליב, תקפ"א | רבי ישראל יצחק הלוי רייזמן חבר הביד"צ, תשכ"ט | רבי שלום שמעוני, מח"ס גני שלום | רבי אלחנן יחזקאל אליהו הורוביץ מדזיקוב הי"ד, תש"ג | רבי אברהם בנימין הכהן (בן מול טוב) ממייסדי ותומכי ישיבת נהר שלום | רבי יעקב ישכר בער, האדמו"ר מגדבורגא, תשע"ב | רבי נסים בן עזרא עיני, מגדולי המקובלים בבית אל, התר"ס. | רבי יחיא בן שלום הכהן, חיי שלום, התרכ"ז.

יום רביעי - ח' אדר

ח. רבי יוסף ידיד הלוי, מח"ס ימי יוסף, תר"ץ | רבי חזקיה שלמה עטין | רבי אליהו זלוטניק חבר הביד"צ, תשל"ה | רבי עובדיה הלוי, מח"ס חזון עובדיה | רבי מנחם מנדל ב"ר קלמן שרשבסקי מקוסובה, תרפ"ט

יום חמישי - ט' אדר

ט. רבי יהודה חסידי, ספר חסידים, ד' תתקע"ו | רבי יצחק בן ואליה, מח"ס יואמר יצחק, תת"ל | רבי אליעזר הלוי הורוביץ | רבי יהודה ב"ר חיים יוסף נחמד רב בטבריה | רבי שלמה זלמן ב"ר יצחק אחיו של ר' חיים מולוצ'ין | רבי חיים זיג"ק, מח"ס פניני המוסר, תשמ"ט | רבי יעקב דוויק הכהן מח"ר פורת יוסף, תש"ן | רבי שמואל אויערבך, ר"י מעלות התורה, תשע"ח. | רבי דוד גניש ממקובלי לוב, תער"ב | רבי יוסף דובער יפה, אב"ד ת"א, מח"ס רמת שמואל, תשנ"ה

יום שישי - י' אדר

י. רבי יחיא אדהאן נכד רבי יעקב אביחצירא (אדר ב') | רבי דוד שמואל אלקלעי מחכמי בית אל בירושלים | רבי אלכסנדר משה לפידות, מח"ס אבני זכרון | רבי אליהו רוט זקן חסידי זוויעל, תשנ"ב | אדר א' רבי דב (בערל) אייזנשטיין זצ"ל ראש ישיבות "חכמת שלמה" ו"קריית מלך", ה'תשס"ג (הר הזיתים).

יום שבת - י"א אדר

יא. רבי אברהם אביחצירא בן אביר יעקב, קבור בטבריה | רבי חיים יוסף דוד אזולאי - החיד"א, תקס"ו | רבי שמואל שטרשון מוילנא בעל הגהות הרש"ש | רבי יהושע משה אורנשטיין, מח"ס ים התלמוד | רבי אברהם בורנשטיין מסוכטשוב, מח"ס אבני נזר, תער"ד | רבי שלום מורחי עדין, בעל סוכת שלום | רבי יוסף רוזין, מח"ס צפנת צפנה, תרצ"ו

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הצביעות לספרי תורה, תפילין ועיבודות בעיקר של ב"ר שליט"א וכן כל ספרי מ"ר

שלוחה 5

לעריכת אוברות

באמצעות צהריים של אברכי ירבעי הישיבה כולל סעודת ודברי תורה וקדושה כולל תיעוד שישלח אליהם בראש השנה

שלוחה 7 או בראש השנה

פריון נפש

ע"פ הקבלה עם מכתבות מכתבי טוהר הנערך מדי יום ע"י מירר גדול והקבוצים

שלוחה 3 או בראש השנה

אך ורק הדרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להציע ללא קביעת תור מראש

קביעת פגישה למ"ר

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקריר ללא שמות טיספים שלוחה 7

רתיקון נפטרים

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחתו

בית הכנסת זמני תפילות ושירותי תורה שואל את הבט או הכנס לאחר השיחה

מכון להוצאת ספרים

ניתן להקדיש לעזר

הרלים לילדים

להוצאת שמות בלימוד התורה לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי האור החיים

ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה והזמנית כ-2 דק' של הלכות

יש לשלוח בקשה בדואר

בית הוראה

שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה

לכתובים תפילות התורה שלוחה 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

טל'פון וואצאפ 054-4554-655

10 אמות מצופים זהב, מחושקים, מחוברים זה לזה בברחים. ומאיפה היה להם את העצים הללו?

ידוע מה שאמרו רבותינו- אברהם אבינו ברוח הקודש ידע שבניו עתידים להיגאל וליך במדבר, ויצטרכו לבנות משכן שזה מקום השראת השכינה. אז אמר אברהם 'מאיפה יהיה להם עצים?' מה עשה? נטע עצי ארזים!

הנטיעות גבהו והתעבו במשך 200 שנה. כל שבוע היה אברהם אבינו הולך למקום הנטיעות והיה מתפלל, מוריד דמעות שהשכינה תשרה בעצים האלה, והיה משקה אותם בדמעות שלו. אותו דבר היה עושה יצחק אבינו כמו שעשה אברהם אבינו. וכמו הסדר הזה גם היה עושה יעקב. הם היו בוכים ומשקים את העצים.

כשיעקב אבינו ירד למצרים, הוציא את האילנות האלה עם השורש שלהם, ולקח אותם לארץ 'גושן' ונטע אותם שם, ואמר לילדים שלו שכל יום יבואו להתפלל ולהוריד דמעות כמו הסבא, וכשיצאו ממצרים ייקחו את זה איתם.

ואכן, היו מורידים נחל על דמעה. וכשיצאו ממצרים, ידעו שהם הולכים 'לארץ לא זרועה', וגם צידה לא עשו להם. אבל מה הם לקחו איתם? את העצים! כדי לבנות את המשכן.

הדרך לזכות בהשראת שכינה

באמת, בעניין המזון והצידה עם ישראל סמכו על הקדוש ברוך הוא שימציא להם מזון, יוריד להם 'מן' וייתן להם מים. ולמה לא בטחו בקדוש ברוך הוא שיעשה להם ניסים ויביא להם עצים? למה הם צריכים כל כך הרבה להתעייף? אברהם אבינו נטע אותם והוריד דמעות, יצחק אבינו, יעקב אבינו. וצריך לעקור אותם ולקחת אותם את זה כל הדרך?

אלא, המשכן, בתוכו היה 'ארון הברית', בתוכו 'עשרת הדיברות', וזה מקום לעבודת השם, זה הקרבת הקורבנות, זה הקטורת, זה הדלקת הנרות ומקום להשראת השכינה. האבות ידעו שצריך שהמשכן יהיה בנוי על יסודות קדושים, וצריך להיבנות מעצים קדושים שנטעו אותם לשם שמיים, שגדלו על תפילות ובכיות של אבותינו. ורק עצים כאלה שיסודם בהררי קודש, יכולים להביא את השראת השכינה.

זה מלמד אותנו, כאשר אדם הולך לבנות בית, משפחה, ילדים, צריך השראת השכינה, צריך לבנות על כל ילד. האמא צריכה לבנות בהדלקת הנרות כי הנרות הללו קודש. ולכן טרח אברהם אבינו ונטע את הארזים, ויעקב אבינו טרח עליהם.

משולחן המלך

החלק השלישי והעיקרי בחומש שמות

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"- הקדוש ברוך הוא אומר- אני עוזב את כל העליונים, ואני רוצה לגור אצל התחתונים. תעשו לי משכן למטה, ואני רוצה לבוא ולדור אצלכם. איזה אהבה גדולה שאוהב אותנו השם יתברך.

הרמב"ן קורא לספר בראשית- 'ספר האבות', כי זה מוסר לבן אדם איך הוא יתנהג. ועכשיו אנחנו בספר 'שמות'. אמרנו כבר שספר 'שמות' מתחלק

עונג שבת

לשלושה חלקים, ובכללות זה נקרא 'ספר הגאולה'. החלק הראשון- זה שעבוד מצרים שהיה כדי לטהר את הוזהמה. ויצאת מצרים וקריעת ים סוף גם כן, זה חלק הראשון. החלק השני- זה 'מתן תורה' על הר סיני, קבלת התורה בפרשת 'תרו'. ועכשיו אנחנו מתחילים את החלק השלישי- בניין המשכן וכל כליו, בניית המשכן והשלמת גאולת מצרים. אחרי יציאת מצרים וקריעת ים ומתן תורה, באה החוליה העיקרית שזה 'ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם'.

משקה עצים עם דמעות

המשכן היה עשוי מ'עצי שיטים עומדים' שגובהם היה

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ו

'משנכנס אדר מרבין בשמחה'

נכנסנו לחודש 'אדר' הנהדר. 'אדר' ראשי תיבות 'אין דבר רע', וכן ר"ת 'רעווא דרעוויין אשתכח', שזה רצון הרצונות. 'משנכנס אדר מרבין בשמחה' ומזלם של עם ישראל עולה למעלה, ולכן מרבין בו בשמחה, כי עכשיו מאבדים ומשמידים את זכר עמלק מן העולם. עמלק זה כוחות הטומאה.

'סגולות בערב ראש חודש אדר'

ראש חודש אדר זה חודש ה-12 למניין החודשים, והכל הולך אחרי החיתום. ערב ראש חודש אדר זה ערב ראש חודש האחרון של השנה, ולכן עושים בו תשובה. וכך כתוב בספר 'תהילה לדוד' מוסף'ה- "אני הצעיר קיבלתי פה אל פה משני המאורות הגדולים מורנו ורבונו קשישא רבי אליהו הכהן והרב המופלא רבי חיים אבולעפיה שקיבלו מתלמידי מהר"ח"ו להתענות ביום המשמרה של ערב ראש חודש 'אדר' ולקרות בו כל ה'תהילים' וזה סגולה גדולה לנשמה".

וכתוב בספר 'מעשה הצדקה'- מה טוב ומה נעים לעשות חברה אחת על הדבר הזה מיראי השם וחושבי שמו, להתענות בערב ראש חודש אדר ולקרות כל ה'תהילים'. וכתוב בספר 'חמדת ימים', שמי שעושה כך, לא ינקו לו מזכיותיו אף פעם.

'העומק שבמזל דגים'

חודש 'אדר', המעלות שלו גדולות מאוד, כי בו נולד משה רבנו ובו נפטר. ויש לנו בו את ימי ה'פורים' הקדושים. ומזלו של 'אדר' זה 'דגים'. הדגים- מכוסים מן העין, ואין עין הרע ולא קללה שולטת בהם. ואפילו במבול, הדגים לא מתו. מזלם של עם ישראל עולה בחודש הזה.

'דגים' בגימטריה - 'זון', שזה מזמור כ"ג בתהילים 'מזמור לדוד השם רועי לא אחסר', שיש בו ז"ן תיבות.

גם 'דג' זה אותיות 'גד'- מזל טוב. גם 'דגים' זה גימטריה- 'אל הויה'. גם 'דגים' ראשי תיבות- "ג מכילן דרחמי".

גם לא אומרים 'מזל דג', אלא 'מזל דגים', כי לפעמים חודש אדר הוא פעמיים, מעובר. וזה גם כנגד 'מנשה ואפרים' שהם היו 'תאומים'.

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

אמר העשיר 'סכום כזה אני לא יכול לתת לך, אך אני אלווה לך סכום זה. תחזיר לי עוד עשרים שנה כאשר הישיבה תתפתח'.

חשב הרב על כך, ולבסוף הסכים, וזה היה עדיף לו מאשר להסתובב ולאבד את הזמן שלו.

'שכונה של כושים'...

אחרי עשרים שנה, היה כסף לישיבה, והרב לקח איתו את הסכום הזה, ותלמידיו אמרו לו שהם ייסעו במקומו, אך הוא אמר להם: 'ש'מצווה בו יותר מבשלוחו', והוא זה שלווה, ולכן הוא רוצה בעצמו להחזיר את הכסף.

כשהגיע לבית של העשיר, הבחין שכל השכונה נהפכה להיות שכונה של כושים...

פתח לו את הדלת איזה כושי שאמר לו, 'העשיר הזה כבר לא גר פה, והוא לא יודע לאן הוא עבר'.

הרב הסתובב בחוץ, ולבסוף בא אליו איזה כושי אחד ואמר לו 'אני יודע למי אתה מתכוון. הוא פעם היה עשיר, אך עכשיו הוא נהיה עני ואין לו כסף. בוא אראה לך איפה הוא גר'. לקח אותו לדירת מחסן. דפק בדלת, ופתח האיש וסיפר לרב, שהיום הוא חולה, ואשתו נפטרה, והוא ירד מכל נכסיו, ואין לו אפילו מה לאכול. ולכן אמר שהוא לא יכול לתרום לישיבה עוד הפעם...

'אין אצלי הלוואות'

אמר לו הרב 'לא... אני באתי להחזיר לך את העשרים אלף דולר'. ענה: 'אני לעולם לא לוקח את הכסף הזה. אפילו שלא יהיה לי כלום, אני לא רוצה. עד שזכיתי במצווה כזאת להעמיד תורה! ואתה רוצה להחזיר לי את הכסף??', ויהי מה, לא לוקח את הכסף הזה ולא רוצה את הכסף.

פייס אותו הרב ונישק אותו ודיבר איתו, ואמר לו שהכל לטובה והכל מהשמיים.

ענה האיש: 'אני זכיתי! אני רוצה רק תורה!', לא זכיתי בעצמי ללמוד. אני משתדל',

המשיך האיש, 'הלוואי שהייתי יכול לתת לך עוד. אך מה שנתתי לך בזמנו, נתתי בלב שלם. וסתם אמרתי לך שזה הלוואה. אין הלוואות אצלי. רק רציתי שתצא

לכן כתוב 'ויקחו לי' 'לשמי', כלומר לאותיות 'הויה', לעשות 'הויה'. כמו שכתוב 'והיה מעשה הצדקה שלום'. 'והיה' אותיות 'הויה', וזה עושה שלום בינינו לבין הקדוש ברוך הוא, כי זה העני בוכה ואומר: 'למה לא נתת לי ריבונות של עולם? יש לי ילדים ותינוקות. מה יהיה?'.

וזה בא ונותן לו כסף, ונהיה שלום, ועושה שלום בפמליה של מעלה.

לכן כתוב ב'משלי' - 'עשיר ורש נפגשו, עושה כולם השם', על ידי שמפגשים העשיר עם העני, נהיה שם 'הויה'.

לכן 'ויקחו לי תרומה' עולה בדיוק 821, כמניין 'שפע, ברכה והצלחה'. לכן כתוב 'פתחת שקי, ותאזרני שמחה', אבל בדרך רמז היה אומר לנו רבי אברהם הולנדר 'פיתחת צ'ק', תפתח צ'ק לצדקה, ותראה שיהיה 'ותאזרני שמחה'. היה אומר לנו עוד - הזקנים הולכים עם 'פיליפינים', והצעירים עם 'פלאפונים'...

'קח את הסכום עכשיו... תחזיר לי עוד 20 שנה'

בזמנו של ר' יחזקאל סרנה ראש ישיבת חברון הנה עוני גדול בישיבה, ואפילו לא היה אוכל לתלמידים. ולכן, הרב היה חייב לנדוד ממקום למקום לאסוף כסף. הלך לארה"ב והיה אוסף כסף מבית לבית.

יום אחד נכנס הרב לאיזה שכונה, ואמרו לו שיש שם איזה עשיר, שינסה אצלו. נכנס אליו, ונתן לו איזה סכום, אח"כ שאל אותו העשיר: 'ר' יחזקאל, כמה אתה צריך?'.

ענה: 'אני צריך עשרים אלף דולר'.

וכל זה כדי שיהיו יסודות טובים וחזקים. ולכן 'קרש' זה אותיות 'קשר'. צריך לקשור את הקשרים, את הקרשים לדורות הקודמים. וככה בונים את הדורות הבאים אם אתה מתקשר לדורות הקודמים.

'האנטנה של יעקב אבינו'...

לכן כתוב 'עצי שיטים עומדים'. כתוב גם 'שרפים עומדים ממעל לו', הכוונה לכיתות העליונות. כי כשנהיה 'משכן' למטה, אז יש גם משכן למעלה. הגמרא אומרת בסוכה - 'אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בר יוחאי - כל המצוות נלמדות מקרשי המשכן שצריכים להיות עומדים דרך גדילתן - לולב, הדס, ערבה, אתרוג'.

אומר ב'מדרש תנחומא' דבר פלא על 'הבריה התיכון' - כאשר יעקב אבינו ירד למצרים, היה לו קרש מיוחד שהיה מעץ של אברהם אבינו, וזה היה 'הבריה התיכון' שהיה מסתובב סביב כל הקרשים כמו 'אנטנה' והיא גודלת. קרש אחד של יעקב אבינו שבא מהעץ של אברהם אבינו, מסתובב סביב כל הקרשים והיה 70 אמה.

כתוב עוד ב'מדרש תנחומא' שהארזים האלה היו אומרים שירה - 'אז ירגנו עצי היער'. כל מקום שהיו הולכים עם ישראל בדרך, העצים היו אומרים שירה. ואם היה אחד עצוב, העצים גם היו רוקדים לו עושים לו פרצופים כדי שיתחיל לשמוח, כי אסור להיות עצוב וצריך להיות שמח. איזה שירה ואיזה זמרה.

'כחה של הצדקה שמשכינה שלום בין כולם'

'ויקחו לי תרומה' - אומר רש"י - 'לי', לשמי. אני רוצה שכל דבר יהיה לשם שמיים. רבנו האר"י אומר - מה זה 'ויקחו לי תרומה' -? כאשר אדם נותן צדקה, הוא צריך לכוון 'לשם יחוד קודש בריך הוא ושכינתה'. הצדקה עצמה זה אות י' של שם 'הויה'. למשל נותן האדם 'שקל', זה אות י'. והיד של הבן אדם זה אות ה', והזרוע זה אות ו', והיד של המקבל זה אות ה'.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תח"י
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

תיקון הנפטרים

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

☎ 03.5520004 שולחן
7

משולחן המלך

עוד מעט ייבנה בע"ה בית המקדש, ומי לא רוצה אבן בבית המקדש שהוא יהיה לעולם. כל אחד יגיד 'אני רוצה להיות שותף' וימכור אפילו את הבית שלו בשביל שיזכה להיות שותף באבן בבית המקדש. לכן כל מי שנותן לתלמידי חכמים ועוזר להם, הוא שותף אמיתי בבנין בית מקדשנו לגאולה השלמה. כי לימוד התורה מקרב את הגאולה.

'נקודה אחת קטנה בדף זה קילומטרים במציאות'

אומר ה'בן איש חי', משל למה הדבר דומה? לאדם שמצייר את עיר המלוכה הגדולה על איזה נייר בריסטול גדול. ארמון של כמה קילומטרים נראה בציוור כמו נקודה קטנה. אותו דבר המשכן שלמעלה, פה זה נראה כנקודה קטנה. למעלה זה גדול ומיוחד, ופה אצלנו זה נקודה קטנה.

אומן אחד לימד חוכמת הציוור, ונתן לתלמידים שלו לצייר. אחד התלמידים נהיה אומן מספר אחד, והיה בטוח בו המורה, צייר לו ציור ונתן למורה לבדוק. והיה חסר פרט מסויים בתמונה. אמר: 'טוב, מה יכול להיות?', אז חיסרתי נקודה קטנה... אמר לו 'נקודה קטנה, זה כמה קילומטרים... את הארמון הכי מפואר חיסרת...'. המשכן התחתון זה ציור של משכן העליון למעלה, ולכן צריך לדקדק בו. כי עשה איתנו חסד גדול השם יתברך ועזב כל העליונים, מליונים של עולמות למעלה, ואמר 'אני רוצה לשכון למטה אצל הילדים שלי', וביקש 'את תבנית את המשכן תעשו לי בדיוק...'. לכן צריך לדקדק בה, כי ככה זה נותן את ההשפעות הגדולות מלמעלה.

'כשאני יחד איתכם אין פירוד'

היה מלך אחד שבזמן שהמלכה לא הייתה עמו, רצה לקבוע לו ארמון מלוכה. לא ידעו באותה העיר האם באמת המלך יקבע דירתו בעיר שלהם או בעיר אחרת.

מוסדות המיש'ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום חגיגי ב'בית המדרש'
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקיר פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני ה'י' ו'ה' שיוכה לשפעה סוכה
הצליחה פרנסה טובה וכשפנ, נחת ושמוחה בריאות איתנה,
ארוחת ימים ושנים בטוב וכנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותף של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

בהרגשה טובה. והנה אתה אדם נאמן ובאת להחזיר לי את זה, אך אני לא רוצה את זה'.

חזר ר' יחזקאל סרנה ליישיבה וסיפר לתלמידיו מה זה מידות טובות של בני אדם, ומה זה מסירות נפש לתורה. ואמר להם - 'לכן, אנחנו צריכים ללמוד את כל התורה במסירות נפש'.

'מעשרות שהצילו ממוות'

בשנת 1997 לפני עשרים וחמש שנה, נכנסו שלוש עשרה חיילי קומנדו ללבנון. עשו להם שם מארב, ושתים עשרה נהרגו, ורק אחד נשאר.

שאלו אותו איך זה שדווקא אתה נשאת?

אמר להם: שהוא לא יודע, אך סיפר שאביו ביקש ממנו תמיד לתת צדקה ומעשרות.

בתור חייל היה מרוויח 500 ש"ח, ונותן לאביו חמישים ש"ח. ממשיך החייל ומספר שבדיוק לפני הפעולה הזאת הוא נכנס לצבא 'קבע', וקיבל משכורת ראשונה 3000 ש"ח. חשב לתת לאביו כרגיל 50 ש"ח. לבסוף התגבר על היצה"ר, ונתן 300 ש"ח לצדקה. ומסיים ואומר שבזכות זה שעמד בניסיון, השם יתברך ריחם עליו וניצל. התקיים בו 'צדקה תציל ממוות'.

'להיקבר בערב שבת'

היתה אישה אחת שקראו לה 'עליזה'. בעלה נפטר בערב שבת קודש. והיא היתה לבדה עשרים שנה. והיא תמיד היתה מתפללת לקדוש ברוך הוא שהיא תיפטר גם כן בערב שבת, כיון שהיא שמעה בדרשות, כמה יש לזה מעלה גדולה.

אחרי עשרים שנה כשהייתה בגיל תשעים, היא נפטרה בערב שבת קודש, והיה השעה אחת בצהריים. הילדים שלה הלכו ל'חברא קדישא' ואמרו להם שאימא שלהם תמיד ביקשה להיפטר בערב שבת, ושיעשו לה את הלוויה היום. ענו להם: 'אי אפשר', כי זה היה שעון חורף, והשבת נכנסת לפני שעה ארבע, והם לא יצליחו לעשות זאת, והבטיחו להם שבמוצ"ש, הם יהיו ראשונים בתור. ואמרו להם שגם במוצ"ש אז אין חיבוט הקבר, ופיסו את הילדים של האישה הזאת.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

ב'וילנה'. וכל בחור היה לו מקום שהוא ישן ואוכל. לא היו פנימיות, ובחורים עוזבים את בית הוריהם והולכים לעיר אחרת ללמוד. הוא הלך ל'וילנה' לבית של אחד שלא יודע מה זה תורה ולא מעריך את התורה. אמר לו "תשמע, אני רק נותן לך רק מקום לישון. אין אוכל פה". מסכן, הרבה פעמים נשאר רעב ולא היה לו איפה לאכול. אבל היה לו מזל שאצל הבן אדם הזה הוא רק אכל פעם בשבוע ובאותו יום הוא היה נשאר רעב.

לימים, רבי ישראל מאיר נהיה ה'חפץ חיים', והבן אדם הזה העשיר הקמץ היה סוחר גדול ואמיד, אבל השלטונות עקבו אחריו והוא עשה איזה עסקה גדולה לא חוקית, וירדו לחיים שלו, והוא לא ידע מה לעשות. בצר לו הלך ל'חפץ חיים'.

עכשיו אני לא צריך אותך...

ה'חפץ חיים' ראה אותו ואמר לו: 'לפני שאני אטפל בך, רק אני רוצה להגיד לך, אתה זוכר שהיה אצלך בחור, ולא נתת לו לאכול? זה אני!!'

אני אומר לך את זה, לא בשביל שאני רוצה חס ושלוש לעשות לך רע, אלא רוצה ללמד אותך. אף פעם אל תעשה דבר כזה. נשאר לך קצת לחיות, אבל בחיים שלך תתמוך בתלמידי חכמים'.

ואז ה'חפץ חיים' אמר: 'עכשיו נעשה איזה פעולה ואתה תינצל'. אמר העשיר: 'אני מבטיח לך לך עכשיו כל מה שאתה צריך'.

אמר לו הרב: 'אני עכשיו לא צריך אותך. כשהייתי ילד הייתי צריך אותך. עכשיו זה לא חוכמה שאתה רוצה לתת לי. תלך ותיתן לשיבות. אבל תראה לי שאתה נותן, תתחיל להביא לי אסמכתות שאתה מזרים לשיבות'.

מוכן לתרום בשלשה תנאים'

גם מסופר של'חפץ חיים' הייתה ישיבה ב'ראדיו', והישיבה נקלעה לקשיים כספיים. באו ל'חפץ חיים' ואמרו: 'שיש איזה עשיר גדול והמשפחה שלו זה 'פרסקי', והציעו ללכת ולהתרים אותו.

ה'חפץ חיים' אמר: טוב, שילכו לדבר איתו בתקווה שיפתח את ליבו וייתן תרומה הגונה.

הלכו לאדון פרסקי, והוא אמר, שהוא מוכן לתת ל'חפץ חיים' את הכסף שצריך לשיבה, בתנאי שה'חפץ חיים' יבטיח לו שלושה דברים - דבר ראשון - 'עושר', דבר שני

אך כשהוא בא עם המלכה לארמון מסוים, אמרו 'בוודאי המלך קובע את דירתו פה'.

כך אומר להם הקדוש ברוך הוא: "ויקחו לי תרומה..." ואז תזכו ל"ונתתי משכני בתוכם".

ויהי ביום כלת משה. 'כלת' כתוב בלי ו', כלומר 'כלת משה', לומר שהשכינה ירדה למטה. וזהו 'תרומה' - 'תרום' - ה' שזה השכינה הקדושה שתתרום למעלה. הקדוש ברוך הוא מראה לנו 'כשאיני נמצא איתכם, אין פירוד', ואז על ידי הצדקה שאתם נותנים, מרימים את השכינה למעלה.

מי תומך במי?

ויש במשכן את ארון הברית ואת הבדים. "בטבעות הארון יהיו הבדים, לא יסורו ממנו", הבדים הם המוטות שעל ידם מרימים את הארון ונושאים אותו. התורה אומרת שאסור להוציא את הבדים מן הארון.

אומרים רבותינו, שהבדים שנושאים את הארון הם אלה שתומכים בתורה והם נושאים את כל אלה שלומדים תורה והם המפרנסים. אבל צריך לדעת שהארון היה נושא את נושאי. הם חושבים שהם מרימים את תלמידי חכמים, אך ידעו שתלמידי החכמים מרימים אותם. מי שתומך בתורה, התורה מרוממת אותו, התורה נותנת לו שפע ומגדלת אותו - "עץ חיים היא לה מחזיקים בה". וזה שנתן לתלמידי החכמים, "תומכיה מאושר".

למשל אדם, הספינה שלו התפרקה בים אוי ואבוי, והיה שם איזה עץ, והחזיק בו וניצל. זהו עץ החיים, וזה ה'תורה'. ומי שמחזיק תורה - נאחז בתורה, התורה לא עוזבת אותו ודבוקה בו. לכן הוא אומר "בטבעות הארון יהיו הבדים, לא יסור ממנו".

השקדן מוילנא'

כשהחפץ חיים היה בחור צעיר מאוד, הוא למד תורה

צדיק באמונתו חייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

"משנכנס אדר מרבין בשמחה"

א. יש להבין מה נשתנה חג הפורים שיש להרבות בו בשמחה כבר מתחילת החודש שחל בו החג.

ב. וכמו כן, מה נשתנה חג זה שיש להרבות בו בשמחה יתרה "עד דלא ידע", מה שלא מצינו בשום חג אחר, ואפילו במועדים שנצטוונו מהתורה במצות "ושמחת בחגך", לא מצינו ציווי או מנהג בשמחה יתירה ככחג הפורים, ובפרט שהשתיה המרובה היא מנהג הגויים בחגיגה, ומה מקומה בחג זה.

ואם תאמר שהוא מפני הנס המופלא שנעשה בו, לא נבין מדוע נס חג הפסח קטן מנס חג הפורים, או נס החנוכה מה נופל הוא בעוצמתו מנס הפורים, ומדוע אם כן בניסן וכסלו אין מצות הקדמת השמחה כפורים, וכמו כן אין בהם מצות הפרדת השמחה ככפורים? התשובה לכך היא משום שבנס פורים לכאורה היה הרבה צירוף מקרים שלא כולם קשורים אחד לחבירו והתפרסו על תקופה של תשע שנים ובקריאת המגילה רואים איך ה' צירף את הכל להצלחתם של ישראל והקדים רפואה למכה וזה מטרת פורים היא להאמין שאין מקרה בעולם והכול מנוהל בידי השם יתברך, וזה כל מטרת המגילה ללמד כל אדם בישראל, אשר גם במצבים שנראים כמקריים ובדרך מנהגו של עולם, אינן אלא באמת מכוונים ומושגים בידי השם יתברך, ולכן בפורים שמחים מתחילת החודש כי אנו בחודש הזה מגיעים להבנה אשר אין דבר רע יורד מהשמים וזהו ג"כ ר"ת של אדר "אין דבר רע" שבחודש זה אנו מגיעים להבנה אשר הכול מושגת בידיים של השם וגם אם נראה לפעמים אשר האדם נמצא במצבים קשים והוא נשבר מחמת שהוא חושב שזה לרעתו, בא חודש אדר ומלמדנו אשר אין דבר רע והכול לטובת האדם, ולכן יש מצווה בפורים בשונה מכל מועד להרבות בשמחה עד דעד לא ידע, והכוונה עד שהוא יגיע למצב שאין הבדל אצלו בין מרדכי להמן מחמת הבנתו ששניהם פעלו, ביד מכוונת מלמעלה, פורים מעלתו מיוחדת מאוד בגלל שהוא מחזק לנו את הבנה אשר השם מנהיג הכול ואין דבר בעולם שקורה ללא אישורו של בורא עולם, ומחמת הבנה זאת מתמלאים אנו בשמחה גדולה ובקירבת השם ענקית אשר משרה בנו אהבת ה' יתברך ואהבת ישראל גדולה, שיוצרים שהכול מתחיל ונגמר באמונה בהשם שגם הטבע מושגת בידו,

הבה נתחזק ונזכה להגיע להבנה הזאת ועל ידי זה נשמח שמחה אמיתית שהיא בלתי תלויה במקרים הסובבים אותנו אלא תמידית אמן ואמן

שבת שלום

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת העלון למייל"

<< להפצת העלון:
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מסי' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ורחמים בדרך
התעלות "במידות טובות" והתגלות דרך
אין מאת הרב משה אהרון זוארץ
שליט"א
מאבירי הניסודות

ויהיו כל מעשינו לשם שמים

לפני 100 שנה האומה הגרמנית היתה מהנחשבות בעולם - בחכמה, השכלה ובנימוסים, היו שם הרבה אנשים נאורים פיקחים ומנומסים, אנשי תרבות ורוח, פילוסופים והוגי דעות את אלו פיתחה גרמניה דאו.

אולם במבחן המציאות ההיסטוריה כתובה ולא תימחק, האומה שעשתה את העוולה מהנוראיות מבריות העולם - השואה, בה נטבחו מיליונים ומהם יהודים רבים הי"ד היתה האומה הגרמנית.

מכאן הוכח דבר נודע שנראה גם באמצעות גושפנקא [חותמת] כואבת זו: "המוסר היחיד שעל יהודי להעריך והוא המוסר האמיתי - דרך התורה, שהתורה תהיה המצפן המוסרי של האדם והיא בלבד תנחה אותו".

למה מסוגלים אנשים מוסריים וחכמים להגיע ללא תורת ה', את זאת הוכיחו הגרמנים האורנים וכל בטענות משונות עטופות כוונות טובות כביכול.

בפרשת השבוע - תרומה מובא הפסוק הבא: "ופניהם איש אל אחיו, אל הכפורת יהיו פני הכרובים" (שמות כ"ה, כ').

בעל ה"דעת תורה" מבאר פסוק זה בדרך הדרוש בצורה מופלאה ומאירה הקשורה לדברינו:

ישנן כידוע מצוות שבין האדם למקום - בין האדם לבוראו וישנן מצוות שבין האדם לחברו - מצוות הקשורות לחיי חברה תקינה ומתוקנת.

כאשר האדם מקיים מצוות שבין האדם למקום כגון: תפילה, תפילין, ציצית ושאר מצוות עשה ולא תעשה, כוונתו לקיים רצון בוראו שציווהו בכך.

ואילו כאשר מגיע האדם לחיוביו האלווקיים לחברו עלול הוא לקיים מתוך רחמים או מתוך לב טוב ולא משום שהקב"ה ציווה, מה שאומר שמחשבתו שאף אם לא היה הולך בדרך ה', מליבו ומרצונו היה פועל כך בין כה.

דבר זה אינו נכון, על האדם לקיים אף את המצוות שבין האדם לחברו מתוך רצון לקיים רצון ה' יתברך, ואין זה סותר לכך שטוב שהאדם ירחם וליבו יהיה טהור ויזדמנה לקונו, הכוונה שיעשה המצוות לא מחמת רחמיו [בלבד] אלא יקיים בעיקר מחמת שככה הקב"ה ציווהו.

דבר זה רמז בדברי הכתוב על הכרובים, אומרת התורה: "והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, סוככים בכנפיהם על הכפורת" - אלו מצוות שבין האדם למקום שהאדם מקיים לעשות רצון בוראו. "ופניהם איש אל אחיו" - אלו מצוות שבין האדם לחברו.

אומרת התורה: גם כאשר "ופניהם איש אל אחיו" - גם במצוות שבין האדם לחברו, "אל הכפורת יהיו פני הכרובים" - מצוות אלו צריכות להיות 'לשם שמים' כי כך ציווה הקב"ה.

שנוכח לקיים את מצוות ה' והם יהיו המצפן להליכותינו ונזכה לעשות רצונו כרצונו בלבב שלם, אמן.

* הרעיון של המאמר מעובד מהספר "ומתוך האור" למגיד המישרים הרב שלמה לווינשטיין שליט"א

משולחן המלך

לפעמים אנשים במקום, או הגבאי, או הרב יהיה להם קשה שהם יתנו לי הרבה כסף, ויכולים לטרפד את הדבר.

בכל זאת הוא אמר 'אני ארביץ תורה', ואומרים שהוא נתן שם דרשה חוצבת להבות על מעלת התורה, ומה השכר. וכל מה שהוא אמר, הדברים נחקקו באנשים משהו לא רגיל.

לא כל אחד זוכה להיות בצלאל

אחרי זה אמר הרב של הקהילה 'תודה רבה', והסביר להם לקהל: 'אתם לא יודעים מה זה ערך של 'דולר' ב'ליטא'. פה אצלכם, דולר זה כלום. אבל שם, דולר בליטא זה עולם ומלואו...'

וכך במילים הללו הוריד להם את כל האוויר, כי כל אחד מהם חשב לתת 10,000 דולר וסכומים יפים. אבל הוא הוריד להם את האוויר כשאמר 'גם דולר זה טוב...'

אחר כך כשהוא נפגש עם הרב, אמר לו רב הקהילה: 'תראה, לפה באים הרבה 'משולחים'. מה יהיה עם כולם? לא יקבלו תרומות? לכן הייתי חייב למתן אותם'.

אמר ר' אלחנן 'אני אין לא מקפיד עליך. תאר לך, שמשנה רבנו היה הולך בדרך ושואל אדם: 'זה אתה בצלאל שבונה את המשכן?', עונה 'לא'. 'טוב. ואתה בצלאל?'. 'אומר 'לא אני'. בעצם אלה ששאל אותם לא זכו להיות בצלאל. כך גם אתם לא זכיתם להיות מבוני המשכן. אז מה יש לי איתך? לא אתה הכתובת. לא אתם זכיתם, והקדוש ברוך הוא יודע למי יש את הזכות. ומי שנותן, זה חוזר אליו חזרה מה שנתן,

ולכן 'ונתנו' קוראים את זה ישר והפוך. כי אתה נותן, ואתה מקבל. 'ממון', אם תמלא אותו, עוד הפעם יהיה 'ממון' - מס, מס, מס. גם 'צדקה' באתב"ש זה עוד הפעם יוצא 'צדקה'. כל מה שנתת, חוזר.

-אריכות ימים, ודבר שלישי - נחת. ואמר: 'אני מאמין שאם ה'חפץ חיים' יגיד, כך יהיה, כי ה'חפץ חיים' אף פעם לא הוציא מילה לבטלה, ואף פעם לא דיבר לשון הרע, והפה שלו טהור ונקי, ואם הוא יבטיח לי, זה יהיה'.

'הסיפור שמסתתר מאחורי משפחת שמעון פרס'

אמרו את זה ל'חפץ חיים', ואמר 'אני יכול להבטיח לך רק שניים - 'עשירות' ו'אריכות ימים'. אך 'נחת' אני לא יכול להבטיח למי שלא הולך בדרכי השם ולא שומר מצוות השם. לאחד כזה אין 'נחת'.

העשיר הסכים ואמר: 'עושר ואריכות ימים גם טוב'. ה'חפץ חיים' אמר לו 'תחתונם ותכתוב שאתה מתחייב לתת את הכסף' ליישיבה. חתם. ואז ה'חפץ חיים' הבטיח לו.

הרב שלמה לווינשטיין מספר מי זו המשפחה הזאת?, שמעון פרס שהיה נשיא המדינה פעם, הוא היה הבן של אדון 'פרסקי', והחליף את שם המשפחה מפרסקי ל'פרס'. והוא האריך ימים בזכות הברכה הזאת, והוא אמר בעצמו שהוא מאריך ימים בזכות הברכה של ה'חפץ חיים'.

אבל אף פעם לא נבחר לראש ממשלה, כי ה'חפץ חיים' אמר לאביו ש'לא יהיה להם נחת'. יכול להיות נשיא או משהו, אבל להיבחר לראש ממשלה מה כמו שהוא רצה, זה לא יהיה.

"מאת כל איש אשר ידבנו ליבו" - אם נותן מכל ליבו, תיקח. אם בן אדם קמצן וקשה לו לתת מכל ליבו, "אל תלהם את לחם רע עין", לא צריך אותו, ומה שמגיע לבן אדם כבר יקבל.

'ביקור רבי אלחנן וסרמן באמריקה'

רבי אלחנן וסרמן ראש ישיבת 'אהל תורה' בברנוביץ' שב'ליטא' הלך לגייס כספים ליישיבה. היו לו 500-1000 תלמידים והיה קשה מאוד ולא פשוט.

הגיע ל'אמריקה' לאיזה קהילה שיש שם מצב טוב. אמר: 'אם אני אדבר איתם על איך להעריך את התורה, הם יתנו תרומות טובות. אבל בכל זאת, אני לא סומך על זה, אלא אני סומך על הקדוש ברוך הוא. אני יודע שאי אפשר לדעת.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ג, ד, ה, בישבת המישי"ר רח' אודת ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלימודים

זוהר על הפרשה

מעלת עם ישראל ודבקותו בקב"ה

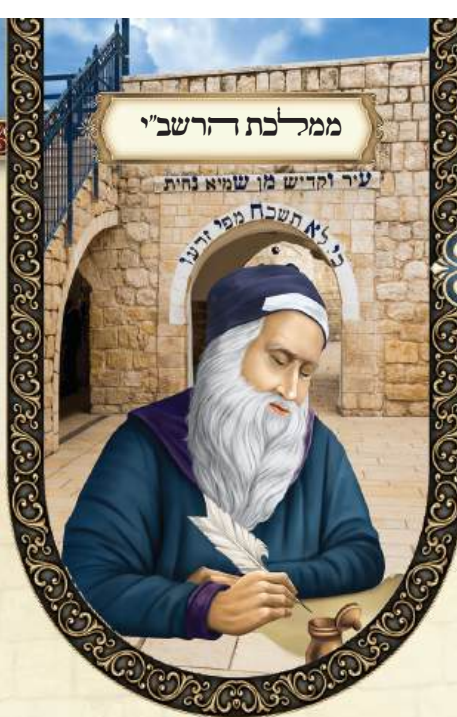
(ח"ב קכ"ו ע"א) וידבר יי אל משה לאמר. (שמות כה) דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו'. רבי חייא פתח, ודנה בפתיחה זו וירש ויקחו לי תרומה שציוה הקב"ה ואמר אחד שאני רציתי בישראל ונדבקתי ונקשרתי עימם ראוי להם שגם הם יקחו לי לצורכי ויעשנו לאלוה שלהם (רא"ג), והקדים לפרש הפסוק בתהילים (קלה) שכתוב בו כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו, כמה חביבין ישראל קמי קדשא בריך הוא, ופתח בשבחן של ישראל ואמר כמה חביבים ישראל לפני הקב"ה, והקב"ה כל כך מחבב את ישראל, עד כדי כך דאמרעיהו, שרצה בהם הקב"ה אפילו שעדיין לא היו ראויים לכך (רא"ג), לפי שצפה שהם עתידים לעשות רצונו (רמ"ק) וכעא לאתדבקא בהו, ורצה להתדבק בהם מצד ז"א קדישא להיות משגיח עליהם תמיד, ולהיות חלקו בחלקם שאם טוב להם גם לו תגיע טובה ואם הם בצרה ח"ו, בכל צורתם לו צר (רמ"ק) ולא תקשרא עמהו. וכן רצה להתקשר עימם מצד השכינה הקדושה, כי היא ממש נמצאת עימם בכל מקום אפילו בגלות הקשה ביותר ולכן גלות ישראל נקראת גם גלות השכינה (רמ"ק) ועבר להוץ עמא יחידא בעלמא, וע"י התדבקות והתקשרות הקב"ה בישראל עשה אותם עם יחיד ומיוחד בעולם דכתיב, כמו שכתוב בשמואל (ב ז) ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ, שאפילו אם יתגירו אומות העולם, לא יגיעו למעלה של ישראל (רמ"ק) ואינן אתדעו ביה, ואתקשרן ביה. והם, עם ישראל החכמים, רצו ובחרו בהקב"ה מכת נשמתם הקדושה והתקשרו בו בקשר חזק ותמידי, וכל הזמן מוסיפים עוד חזק להתקשר בהקב"ה (רמ"ק) הריא הוא דכתיב, וזה הכוונה שכתב הפסוק {שהקדומו למעלה} כי יעקב בחר לו יה. ופסוק זה מתפרש לשני צדדים, אפשר "כי יעקב" הוא זה ש"בחר לו" את "יה", או אפשר שהפירוש הוא, "כי" את "יעקב בחר לו יה" ושניהם אמת (רמ"ק) וכתיב (דף קכ"ו ע"ב) (דברים לב) כי חלק יי עמו. פסוק זה מורה על אחד מן הפירושים הנ"ל שהקב"ה הוא זה ש"בחר בישראל לחלקו להיות לו לעם ויהב לשאר עמין שולטנין רבכון ממנו עליהו, ולאומות העולם בדור הפלגה הביא שחלקם יהיה אצל שרים ושליטים גדולים עליונים (רמ"ק) והוא נטיל לחולקיה ישראלי ואח"כ הוא לקח לחלקו את עם ישראל (רמ"ק).

אדם שרוצה לקיים מצוה כראוי צריך לשלם על המצוה

פתח רבי שמעון ברישא ואמר, פתח רשב"י בתחילה ופירש ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. ויקחו לי, פירושו האי מאן דכעי לאשתדל לא במצוה, אותו אדם שרוצה להשתדל לקיים מצוה מעשית ולאשתדל ביה בקודשא בריך הוא, ורצה להשתדל שע"י המצוה יהיה עילוי ונחת לקב"ה

ממלכת הרשב"י

עיר ומדינה מן שמיא נחית

וגם לגרום ליחוד קובה"ו אצטרך דלא ישתדל ביה בריקניא ובמנא, צריך שההשתדלות במצוות לא תהיה בחוסר הכנה, ולא שיקבל המצוות במתנה בחינם אלא ישלם עליהם אלא אצטרך ליה לבר נש לאשתדל ביה כדקא יאות כפום חיליה. אלא צריך האדם להשתדל להוציא ממון על המצוה כראוי כפי כוחו ועושרו (רא"ג), כי כאמת מצוה אחת שווה יותר מאלפי זהב וכסף, ובה שמוציא ממון כפי כוחו לצורך קיום המצוה, מוכיח שבאמת המצוה יקרה וחשובה לו והיא אוקימנא מלה דא בכמה אתרי, והרי העמדנו ודיברנו בדבר זה בכמה מקומות יאות למיסב בר נש שהוא אשתדלותא דקודשא בריך הוא. ואמרנו שראוי לאדם לקחת ולקנות ולהחשיב את אותו חפץ של המצוה שיש להקב"ה בו עסק ורצון באותה מצוה, והיינו מעשי המצוות שיש להקב"ה חפץ ורצון בהם כמה דאיתא אמר כמו שאמר הפסוק (דברים טז) איש במתנת ידו וגו'. והיינו שכל אחד לפי כח ידו צריך להוציא ממון וע"י כן קונה המצוה חשיבות בלבו.

החילוק בין לימוד התורה לשאר מצוות

ואי תימא, הא כתיב ואם תקשה ותאמר איך אתה אומר שמצוות צריך לקנות בכסף כפי כוחו והרי כתוב בישעיה (נה) לכן שכרו לשון קנן נאכלו ולכן שכרו בלוא כסף ובלא מחיר יין וחלב, ויין וחלב הם רמז לתורה ואומר שיקנו אותם ללא כסף דקא איהו במנא, (ואשתדלותא בלא כסף) שהרי רואים מהפסוק שעסק התורה, אפשר גם בחינם ואיהו אשתדלותא דקודשא בריך הוא. והתורה היא הדבר שיש לקב"ה בה חפץ ורצון, והוא תיקון לז"א, ולמעלה אמר שדבר שיש חפץ ורצון בו לקב"ה ראוי לקנותו בכסף מלא כמו שקונה המצוות תפילין ציצית אתרוג אלא אשתדלותא דאורייתא, אלא מתרץ ואומר שהשתדלות של עסק התורה אינה כהשתדלות שאר המצוות, כי התורה היא שלמות הרוח, וההשתדלות בה בעיניו הוא תיקון הנשמה כל מאן דכעי זכי בה. וכל מי שרוצה ויש לו חשק גדול וזוכה בה, ומבאר מה החילוק שיש בלימוד התורה יותר משאר המצוות אשתדלותא דקודשא בריך הוא למנדע ליה, כי עסק התורה הוא כדי לדעת את הקב"ה דהיינו שלומד את רצון הקב"ה איזה מצוות לקיים, וכן לומד איך לקיים המצוות. וכן לומד את טעמי המצוות, ועסק זה אינו מתבלש במעשה אלא הוא ע"י דיבור שהוא יותר גבוה והדיבור נקרא פנימיות הנפש שאין

בגין דא יפקון מן ג

לה שייכות בממון (רמ"ז) והנפש הפנימית הדקה היא נמשכת מהמלך ז"א עצמו ובז"א אין אחיות החיצונים, לכן לא צריך בו את ענין התשלום שמטרתו להוציא אחיות החיצונים מהמצוה (מק"מ) כל מאן דכעי זכי ביה, בלא אנרא כלל. כל מי שרוצה לזכות לתורה זוכה בה בלי תשלום כלל אבל אשתדלותא דקודשא בריך הוא הוא דקיימא בעובדא, אבל ההשתדלות לכבוד הקב"ה ותיקון השכינה שתלוייה במעשה המצוות אסיר לנטלא ליה למנא ובריקניא, אסור לקחת אותם בחינם ולהביא אותם ריקים ללא שום הוצאת ממון עליהם בגין דלא זכי בההוא עובדא כלל, לאמשכא עליה רוחא דקודשא, לפי שלא זוכה ע"י עשיית איזו מצוה להמשיך עליו רוח של קדושה אלא באגר שלים רק בתשלום מלא על המצוה, כי קיום המצוות הוא במלכות אשר בה יש מקום אחיזה לחיצונים כמ"ש "רגליה יורדות מות", וע"י שמשלם על המצוה, מפריד ממנה החיצונים והקליפות, כי החיצונים נקראים ריקנים ואין להם אחיזה במצוה (מק"מ).

השראת שכינה על עם ישראל באה ע"י הצדיק

(ח"ב ק"מ ע"ב) פתח רבי אבא ואמר, (שמות כה) ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו'. משה, בשעתא דקודשא בריך הוא אחמי ליה עובדא דמשכנא בשעה שהקב"ה הראה לו למשה מעשה המשכן, הנה קשה קמיה, ולא יכל למימם ביה היה קשה לפניו ולא היה יכול לעמוד בהבנת ענינו, כי היה קשה לו מאוד כיצד אפשר שהשכינה הקדושה תרד למטה ותתלבש בחומר, ועוד כיצד יוכלו קרובי חומר ילודי אשה להמשיכה אצלם, והיא אוקמוה והרי כבר העמדנו ופרשו רבותינו ע"ז במדרש. והשתא אית לו למקשי חכא ועתה שידענו שהשכינה ירדה ושרתה בתחתונים, (אפ"י) שעדיין אין אנתו יודעים איך זה אפשר) יש לנו להקשות כאן, אי תרומה דא, יחבה קודשא בריך הוא למשה בלחודו או תרומה זו שהיא סוד השכינה הקדושה, נתנה הקב"ה למשה לבדו שתשרה עליו, אם כן, הרי יחבה לאתרא, ואמר דלכני ישראל יקחו האי תרומה איך נתנה ה"ת לאחר, ואמר שבני ישראל יקחו לעצמם את זו התרומה שהיא השכינה, לשרות עליהם.

אלא ודאי למשה יחבה, ולא יחבה לאתרא ומתחין, ודאי שהי"ת נתן למשה רבנו לבדו את השכינה ולא נתנה לאחר, כי השכינה נקראת כלת משה והשיאה לו, אלא שע"י שהשכינה תשרה על משה רבנו, אז מכאן זה תשרה על כל עם ישראל. וזה שאמר ויקחו לי תרומה, כי כיון שהשכינה למטה בשביל משה, כאילו שכל עם ישראל לוקחים אותה והיא שורה עליהם. למלכא דהנה בנו עמיה, ולא הות מטרוניתא עמיה דמלכא משל למלך שהיה בתוך עמו ולא היתה המלכה עם המלך. כל זמנא דמטרוניתא לא הות עמיה דמלכא, לא מתאישי עמא ביה, ואנון לא יתבין לרחצן כל זמן שהמלכה לא היתה עם המלך, לא היו מתיישרים ומתחזקים וסומכים העם כמלך, ולא היו יושבים בטוחים. ביון דאתת מטרוניתא, כל עמא חדאן, ויתבי ברוחצנו אבל כיון שבאה המלכה, כל העם היו שמחים ויושבים לבטח כי יודעים שהמלך יושב עמם תמיד. כך בקדמיתא, אף על גב דקודשא בריך הוא עבד לון נסין ואתין על ידי דמשה כך הוא הנמשל בתחילה אע"פ שהקב"ה עשה להם נסים ואותות על ידי משה לבד, לא מתאישי עמא עדיין לא סמכו. ביון

זוהר על הפרשה

אשרי מי שזוכה לעסוק בתורה בעוה"ז יזכה גם לעוה"ב ואפילו בקבר שפתותיו רוחשות דברי תורה

וכמה רזין עלאין אוקימנא במאן דאשתדל באורייתא, וכמה סודות עליונים העמדנו במי שעוסק בתורה דזכי לאתקשרא באורייתא דלעילא. שזוכה להתקשר בתורה שלמעלה שהיא בחינת ז"א בְּהַאי עֲלָמָא לֹא שְׂכִיךְ, והחיבור לתורה העליונה הוא, ע"י שבוה העולם אינו שוקט מלימוד התורה אפילו לרגע, משא"כ בשאר המצוות שהן תלויות בזמן וְלֹא שְׂכִיךְ בְּעֲלָמָא דְאִתִּי וְע"י כך יזכה שגם בעולם הבא לא ישקוט מלימוד התורה, ואפילו בְּקִבְרָא שְׁפּוּתִיהּ מְרַחֵשׁ אֲוִרִיתָא ואפילו בקבר שפתותיו רוחשות דברי תורה, כְּמָה דָּאֵת דָּאֵת אָמֵר כמו שאומר הפסוק בשיר השירים דוֹכֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים. שהקב"ה ע"י התורה דוֹכֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים הם התלמידים החכמים ששכרו את טבעם לעמוד בתורה. (ע"כ רע"א מהימנא).

רצון לבס של הצדיקים לתורה ולמצוות ולא לתאוות הבטלות של העוה"ז

פִּתְחָא וְאָמַר פִּתְחָא רִשְׁבִּי לְבָאֵר הַפְּסוּק (שמות כה) וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, ומבאר מדוע הוסיף תיבת "לי" כדלקמן הֵכָא אִיהוּ יְחֻדָּא בְּכֻלָּא חָדָא, עֵילָא וְתַתָּא. ואמר כאן הפסוק מדבר על יחוד ז"ן שהם בכלל אחד למעלה ולמטה בסוד יהו"ה אחד ב"א ושמן אחד בנקו, וַיִּקְחוּ תְרוּמָה לֹא כְתִיב, אֲלָא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, הוסיף הפסוק תיבת "לי" ומכאן לומדים עֵילָא וְתַתָּא בְּכֻלָּא חָדָא, בְּלֹא פְרֻדָּא כָּלִל שהיחוד כאן הוא יחוד שנכללים ז"ן כאחד בלא פְרֻדָּא כָּלִל, והמלכות נקראת תְרוּמָה ואמר שיקחו לי תְרוּמָה שתיבא לי את המלכות ע"י נדבותכם למשכן.

מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבֹו תִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי. הָאִי קָרָא, ושואל כי זה הפסוק חָכִי אֲנִצְרִיךְ לִיהּ לְמִימֵר, כך היה צריך להאמר כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבֹו, (ס"א יִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי) ללא תיבת "מאת" מֵאֵת מֵאֵת כָּל אִישׁ. א"כ מה מלמדנו שהוסיף תיבת "מאת" אֲלָא רָזָא הֵכָא לְאִינוּן מְרִי מְדִין ומבאר ואומר אלא סוד יש כאן להכמים בעלי המדות העליונות שדורשים ענין המדות שהם הספירות (מק"מ) דהיינו לאלה הוודעים בפנימיות התורה, וְכַאֲדִין אִינוּן צְדִיקָא, דִּידְעִי לְשׁוּאַה רְעוּתָא דְלִבְהוֹן לְגַבִּי מְלָכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, ובהקדמם לבאר אמר אשריהם הצדיקים שיוודעים לכוון את רצון לבס לרצון המלך העליון ז"א הקדוש הנקשר בג' ראשונות ומשם יתייחד במלכות (רמ"ק), כי הצדיקים לבס ברשותם ויודעים איך להגביר חשקם שמחתם והשתוקקותם לתורה ולמצוות וְכָל רְעוּתָא דְלִבְהוֹן לְאֹו אִיהוּ לְגַבִּי עֲלָמָא דָּא, וּבְכַסּוּפָא בְּטִלְהּ דִּילִיהּ, וְכָל רְצוֹן לִבְסָא לֹא מְכוּן לְרְצוֹן הָעוֹלָם הַזֶּה הַגִּשְׁמִי, וְלֹא לְתַאוּת הַבְּטָלוֹת שֶׁלֹּו, כִּי הֵם מְהִבִּילִים אֶת כָּל עֵינֵינוּ זֶה הָעוֹלָם וְאֵין לָהֶם שׁוֹם רְצוֹן לְאִזְשֵׁרוּ כְּבוֹד וְהַדָּר לְשׁוֹם וְתִהְיֶה בֹו הָעוֹלָם, אֲלָא יִדְעִי וּמִשְׁתַּדְּלִי לְשׁוּאַה רְעוּתָא וְלִאֲתַרְבְּקָא לְעֵילָא, אֲלָא יוֹדְעִים הַצְדִּיקִים וּמִשְׁתַּדְּלִים לְשׁוֹם כָּל רְצוֹנָם, וְלִהְיוֹת בְּכָל לְמַעְלָה בְּגִין לְאִמְשָׁכָא רְעוּתָא (דְלִהוֹן) דְּמֵאֲרִיהוֹן לְגַבִּיָּיהוּ מְעִילָא לְתַתָּא בְּשִׁבְלִי לְהַמְשִׁיךְ אֵלֵיהֶם הָרְצוֹן שֶׁל אֲדוֹנָם ז"א קְדִישָׁא מְמַעְלָה לְמַטָּה.

הדרך להתחבר לקב"ה כי ע"י לימוד התורה ידע האדם כל תרי"ג מצוות ואיך לעבוד את הקב"ה דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאֲוִרִיתָא, זְכִי בְּהַאי עֲלָמָא, וְזְכִי בְּעֲלָמָא דְאִתִּי, שכל מי שמשותף בעסק התורה לשמה בקדושה ובטהרה מתוך מעשים טובים ומדות טובות (דמשק אליעזר), זוכה בעולם הזה להיות שמור ומקושר לבורא יתברך וניצל מכל נזק, וזוכה בעולם הבא להיות מקושר לקב"ה שהוא תכלית הטוב, וְאִשְׁתַּדֵּב מְכַל קְטְרוּגִין בִּישׁוּן. וע"כ ניצול מכל קטרוג רע בְּגִין דְּאֲוִרִיתָא רָזָא דְמֵהִימְנוּתָא אִיְהִי, לפי שהתורה היא סוד האמונה, כי האמונה היא סוד רוחניות עליונה היורדת ומתפשטת בתחתונים ע"י התורה דְּמָאן דְּאִתְעַסֵּק בָּהּ, אֲתַעַסֵּק בְּמֵהִימְנוּתָא עֲלָאָה, שהמתעסק בה מתעסק באמונה העליונה וע"כ כן מקבל דרגות גדולות וגבורות כאמונה כי הוא זוכה ליחד כל העולמות מהכרת העליון עד הדבר הגשמי ביותר שבוה העולם קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁרִי שְׂכִינִיתָהּ בְּגִיָּה דְלֹא תַעֲרִי מְנִיָּה הקב"ה משרה שכניו בתוך אותו העוסק בתורה ואינו כשאר המצוות שהשכינה שורה רק בעת עשיית המצוה.

מי שיוודע איזה דבר תורה צריך לרדוף אחריו כדי ללמוד ממנו

מָאן דִּידְעַה מְלָה דְּאֲוִרִיתָא, אֲנִצְרִיךְ לְמִדְרַךְ אֲבִתְרִיהּ, מי שיוודע מילה של תורה או איזה דברי תורה, צריך לרדוף אחריו וְלִאֲזַלְפָּא הָאִי מְלָה מְנִיָּה, וללמוד את אותו דבר תורה ממנו לְקִימָא רָזָא דְכְתִיב, לקיים את סוד הכתוב מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבֹו שְׁפִירוּשׁוֹ: "כל איש אשר ידבנו" הקב"ה להיות בלבו אור תורה וְתִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי. ממנו תקחו את תְרוּמָתִי היא התורה שנתתי בלבו אֲוִרִיתָא אֵילָנָא דְחַיִּי אִיהוּ, לְמִיָּהֵב חַיִּין לְכָלִּא. התורה היא אילן החיים לתת חיים לכולם ולכן לא יאמר האדם מה לי לרדוף אחר החכם היודע התורה הרי אור השכינה המאיר בקרבו הוא שייך לחכם ולא לי, אלא ידע כי התורה נותנת חיים לכולם ואפילו אם היא נמצאת אצל אחד היא נותנת חיים לכולם מָאן דְּאִתְתַּקֵּף בְּאֲוִרִיתָא, אֲתַתְּקֵף בְּאֵילָנָא דְחַיִּי, מי שמתחזק לעסוק בתורה בכל כוחו ומשכר טעמו הגשמי ועמל בתורה, הרי הוא מתרבה חזק בעין הדיים כְּמָה דָּאֵת אָמֵר כמו שאומר הפסוק במשל (א) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ כָּל שְׂמֻחִיק וְעַמֵּל בתורה יותר חזק, כך היא לו עץ חיים.

דְּאָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה כִּיֹּן שְׁאֵמֵר הַקֵּב"ה וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, וְעוֹד אָמַר, וְנִתְּתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם. מִיָּד אֲתִיָּאשׁוּ כְלָהוּ, וְחָדוּ בְּפִילְחָנָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִיָּד הִתְחַזְקוּ כֻּלָּם וּשְׂמֻחוּ בְּעִבּוּדוֹת שֶׁל הַקֵּב"ה כִּי עֵתָּה יִדְעוּ שֶׁהַקֵּב"ה קָבַע דִּירוֹת בְּתַחְתּוֹנִים, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (כַּמּוֹדֵר ז') וַיְהִי בְיוֹם כָּלֵת מֹשֶׁה, דְּנִתְּתָהּ כָּלֵת מֹשֶׁה לְאֶרְעָא וְזֶה שְׂכֻתוֹ וַיְהִי בְיוֹם כָּלֵת, וְדוֹרְשִׁים חֲזוּל כָּלֵת חֶסֶד ו' (ע"ש באור החיים) לרמוז לנו שִׁירְדָה הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא כָּלֵת מֹשֶׁה לְאֶרֶץ לִשְׁכּוֹן בְּתַחְתּוֹנִים.

הצדיקים שמתענגים בעוה"ז רק מסעודות מצוה אין רוח הטומאה שורה עליהם

(ח"ב קמ"א ע"א) גּוֹפִיָּהוֹן צְדִיקָא, דְּלֹא אֲתַמְשְׁכוּ בְּהַאי עֲלָמָא בְּתֵר הֵנְאִין דְּהֵיָּא קְלִיפָה תְּקִיפָא הַטּוֹפּוֹת שֶׁל הַצְדִּיקִים שֶׁלֹּא נִמְשְׁכוּ בֹו הָעוֹלָם אַחֵר הַהֵנְאִוֹת וְהַתַּאוּת שֶׁל הָעוֹה"ז שֶׁהֵם הֵנְאִוֹת שֶׁל אוֹתָהּ קְלִיפָה חֲזוּקָה שְׂכָאָה מוֹוֹהֶמֶת הַנַּחֵשׁ נְעוּדָה, זֹכִים, לֹא שְׁלֵטָא עֲלֵיהֶוּ רֹוח מְסָאֵב כָּלִל שֶׁלֹּא שֹׁלֵט עֲלֵיהֶם רֹוח הַטּוֹמָאָה כָּלִל, דְּהֵא לֹא אֲשַׁתְּפּוּ אֲבִתְרִיהּ כְּלוֹם בְּהַאי עֲלָמָא שְׁהִירִי לֹא נִשְׁתַּפּוּ וְהִלְכוּ אַחֲרֶיהָ כָּלִל בֹו הָעוֹלָם. כְּמָה דְּגוֹפָא דְרִשְׁעִיָּא אֲתַמְשְׁךְ בְּהַאי עֲלָמָא בְּתֵר הֵיָּא קְלִיפָה תְּקִיפָא כְּמוֹ שֶׁהָטַף שֶׁל הַרְשָׁעִים נִמְשְׁךְ בֹו הָעוֹלָם אַחֵר אוֹתָהּ קְלִיפָה חֲזוּקָה שֶׁל הַנַּחֵשׁ, וְהֵנְאִין וְעֵנְיָוִין דִּילִיהּ וְתִקְוִיָּוִין דִּילִיהּ, חָכִי אֲסַתָּא, בְּתֵר דְּנִפְקַת נִשְׁמַתִּיהּ מְנִיָּה וְהֵנְאִוֹת וְתַעֲנוּגִים שֶׁל הַרְשָׁע שֶׁהִיוּ לוֹ בְּעוֹה"ז וְכִן הַקְשׁוּטִים וְהַמְלֻכּוּשִׁים וְהַמּוֹתָרוֹת שֶׁהִיוּ לוֹ בְּעוֹה"ז, כִּךְ מִמְשִׁיךְ לְהַטְמִיא אַחֲרֵי שִׁיזְצָאֵת הַנִּשְׁמָה מִמֶּנּוּ.

גּוֹפִיָּהוֹן צְדִיקָא, דְּלֹא מִתְעַנְגִּי בְּהַאי (דף קמ"א ע"ב) עֲלָמָא טַפְתוֹתָם שֶׁל הַצְדִּיקִים שֶׁלֹּא מִתְעַנְגִּים בֹו הָעוֹלָם, אֲלָא מִתְעַנְגִּי דְּמִצְוָה, וְסַעֲדוֹתֵי שְׂבִתִּין וְחֻגִין וְזִמְנִין אֲלָא אִךְ וְרַק מִתְעַנְגִּים שֶׁל מִצְוָה וְסַעֲדוֹת שֶׁל שְׂבִתוֹת וְחֻגִים וְזִמְנִים, הֵהוּא רֹוח מְסָאֵב לֹא יָכִיל לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהֶוּ אוֹתָהּ רֹוח טוֹמָאָה לֹא יָכִילָהּ לְשִׁלּוֹט עֲלֵיהֶם לֹא בְּעוֹה"ז וְלֹא בְּעוֹה"ב, דְּהֵא לֹא אֲתַעֲנְגוּ מְדִילִיהּ כְּלוֹם שְׁהִירִי לֹא הִתְעַנְגּוּ מִשְׁלֹו כְּלוֹם, מִחֻלָּק הַסֵּט"א. וְהוֹאִיל וְלֹא נָטְלוּ מְדִילִיהּ, לִית לִיהּ רִשׁוּ עֲלֵיהֶוּן כָּלִל וּמִכִּין שֶׁלֹּא לָקְחוּ מִחֻלָּק הַנַּחֵשׁ כְּלוֹם אֲלָא הִתְעַנְגּוּ עַל הַשֵּׁם שֶׁהִעֲנוּג הַזֶּה הוּא מִצְוָה נְעוּדָה כְּמוֹ שֶׁ וְקִרְאָת לִשְׂכַת עֲנוּג וְהוּא מְכַפֵּר עַל הַגִּנֵּעַ, כִּי ע"י שֵׁעַם יִשְׂרָאֵל מִתְעַנְגִּים כְּאֵן לְמַטָּה טְרַמִּים תַּעֲנוּג בְּעוֹלְמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעְלָה וְלָכֵן אֵין לוֹ רִשׁוֹת עֲלֵיהֶם כָּלִל וְעִיקֵר. וְכַאֲה אִיהוּ מָאן דְּלֹא אֲתַהֲנִי מְדִילִיהּ כְּלוֹם אֲשֶׁרִי אוֹתוֹ מִי שֶׁלֹּא נִהְנֶה כְּלוֹם מִחֻלָּק הַסֵּט"א.

התורה היא סוד האמונה העליונה, והמתעסק בה הקב"ה משרה בו את שכניו

(רע"א מהימנא דף קל"ד ע"ב) פְּקוּדָא לְלִמּוּד תּוֹרָה בְּכָל יוֹמָא, מִצְוָה לְלִמּוּד תּוֹרָה בְּכָל יוֹם, דְּאִיהִי רָזָא דְּמֵהִימְנוּתָא עֲלָאָה, לְמַנְדַּע אֲרַחֲיָה דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שהתורה היא סוד האמונה העליונה שְׂכָאֲמַצְעוּתָהּ הַחִיבוּר וְהִידִיעָה בְּדַרְכֵי הַקֵּב"ה, כִּי הַתּוֹרָה הִיא מוֹרָה אֵת

הרב וולכה ואמר, "אם אדם לא מחובר לעוה"ז ולתאוות, הנסיעה של חייו עוברת מהר. אך אם האדם מחובר לארציות, הנסיעה לזכות זמן רב". זו תוכנה שעלתה לרב כשהותו במטוס... וכך זה בענייני העולם הזה וביחוד כאשר מקימים בית

נאמן בישראל, שרוצים להגיע ליעדים חשובים מהר, צריך להיזהר לא להיות מחוברים לגשמיות וענייני העולם הזה, אלא להתעלות בדרך ישרה וטובה, וכך לזכות ולנהל את החיים על מי מגווחות.

בדבר ישועה ורחמים

עוד סיפר מורנו הרב שליט"א שפעם בהיותו עם הצדיק ר' יוסף וולטוך אצל ר' מאיר נכנס יהודי מעדות אשכנז לקבל ברכה שיזכה לבנים לאחר שנים רבות שלא זכה להיפקד בפרי בטן, אמר לו ר' מאיר אם תארח בביתך את ר' יוסף באופן קבוע בכל עת שיחפוץ אף שיש כזה קושי גדול שלא יהיה באפשרותכם לצאת לחופשות ככל עת שתחפצו וכל שאר דברים המשתמעים מכך, תזכו להפקד בזרע של קיימא. שמע האיש לדבריו של

עם הרב וואזנר

שרפי קודש

דמעות על הילדים שלי כדי שאזכה שילכו בדרך ה' ויהיו תלמידי חכמים".

והוסיף, "אני לא דואג על עצמי, שלא יצערו אותי. אני רוצה שלא יצערו את הקב"ה, ושלא יצאו ממני אנשים שיצערו את הבורא יתברך. על כן אני מתפלל עליהם שיפרשו מענייני תאוות עולם הזה, ועל ידי כך יצליחו בתורה".

קיצור דרך בעולם הזה

וכן סיפר מורנו הרב שליט"א: ועוד בענין חשיבות הפרישות מתאוות העולם בכנין הבית היהודי, שמעתי מהגאון הרב שלמה וולכה זצ"ל, שהיה משיג בשיבת "באר יעקב" ומחבר הספר 'עלי

שור', ומדריך חתנים ידוע אשר התווה קו חשיבה ייחודי לדורנו. והייתי הולך לשמוע את דרשותיו מידי פעם בפעם.

ופעם סיפר הרב וולכה, שטס מצרפת לארץ ובמהלך הטיסה הוא חשב לעצמו, שיש מקומות בעולם שאפשר להסתדר ולהגיע אליהם גם בלי לטוס, אך הנסיעה תארך שעות רבות. לעומת זאת, בטיסה אפשר לקצר דרך של חמש-עשרה שעות נהיגה לשעה אחת אווירית. והמשיל זאת

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מן הגאון המקובל חכם **בניהו שמואל** שליט"א על רבותיו חכמי ישראל **שרפי קודש** ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל

סיפר מורנו הרב שליט"א על גדלות עוצמתו וקדושתו של **ה'כבא מאיר** וכה דבריו:

רבי מאיר אבוחצירא בצעירותו ראשון משמאל

ר ב י
מ א י ר
זצ"ל היה
איש קדוש
ופרוש מהעולם
הזה. כשהיה יוצא
מהבית לבית הכנסת,
אחרי שירד
את מדרגות
ה ב י ת
ה י ה
מ ב ק ש
שיקשרו
לו בד
שחור סביב
לעיניו, כדי
שלא יראה
שום דבר עד
שיגיע לבית
ה כ נ ס ת .
ז א ת ,
ל מ ר ו ת

שכל הדרך היה יושב בתוך האוטו. ורק כשכבר ישב על מקומו בבית הכנסת, לפני התיבה, היו מתירים את קישורי הבד הקשור סביב עיניו. וכך היה הדבר חוזר על עצמו גם בדרך חזרה הביתה. הבד השחור היה קשור לעיניו עד שפתח את דלת הבית ונכנס פנימה.

סיפר מורנו הרב שליט"א, שכל מה שהיה אומר להם כבא מאיר היה קדוש מבחינתם, כי כבא מאיר שמר פיו ועיניו, ולכן כל הדבר היוצא מפיו היה קדוש.

וזכרני כשהינינו אצל רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל היה מתבטא בזה הלשון: "כל יום אני מוריד כוס של

בגט או במיתה

סיפר מורנו הרב שליט"א, שסיפר לנו האדמו"ר צדיק יסוד עולם ר' מאיר אבוחצירא זצ"ל, שכאשר היה דיין במרוקו, באה אישה ובכתה בכי תמרורים, ותינתה לפניו את צערה שבעלה מענה אותה ומסרב לתת לה גט. ראה רבי מאיר שהבעל אכן חייב לגרש את אשתו על פי דין, והשיב לעומתו כי "ידוע לך על פי תורתנו הקדושה שהאישה קונה את עצמה בגט או במיתה הבעל. אם אינך בוחר באפשרות הראשונה, משמים יסוכבו כנגדך את האפשרות השנייה".

הבעל בו לדברי הרב והמשיך למאן ולסרב לתת לה את הגט, וכעבור יום או יומיים מת אותו האיש.

כל אחד יקבל תיקונו באהבה

וסיפר מורנו הרב שליט"א שלאחר נישואיו הגיע עם הרבנית הכלה להתברך אצל ר' מאיר זצוק"ל. וכאשר הגיע לביתו של ר' מאיר היה שם יהודי יקר

יוצא עדות אשכנז שביקש שרכינו יגזר שיהיו לו ילדים, ור' מאיר לא רצה לגזור. ואמר לו בזה"ל: "אבא (בכא סאלי) ציוה עלי יותד לא לגזור ואין באפשרותי לגזור זאת".

אולם היהודי הנ"ל המשיך להפציר פעם אחר פעם, ור' מאיר היה מסביר לו שאינו יכול לגזור. והיהודי

הנזכר לא שת ליבו לדברי ר' מאיר והמשיך ללחוץ ולהפציר בר' מאיר, עד שקם ר' מאיר ואמר, "גזירת שמים שלא יהיו לו ילדים!"

אותו יהודי פרץ בככי מד. כאשר ראתה הכלה הרבנית פרצה אף היא בככי, ואילו אותו יהודי יצא מלפני ר' מאיר בצער גדול. כששמע ר' מאיר את בכייתה של הכלה הרבנית, אשת מורנו הרב שליט"א, צעק בקול גדול: "אין לך לבכות, כי עליכם גזר בשמים גזרות טובות, שיהיו לכם ילדים ויגדלו לתורה ומצוות!" בכא מאיר ברכם ברכות רבות, עד שנתישבה דעתה של הרבנית.

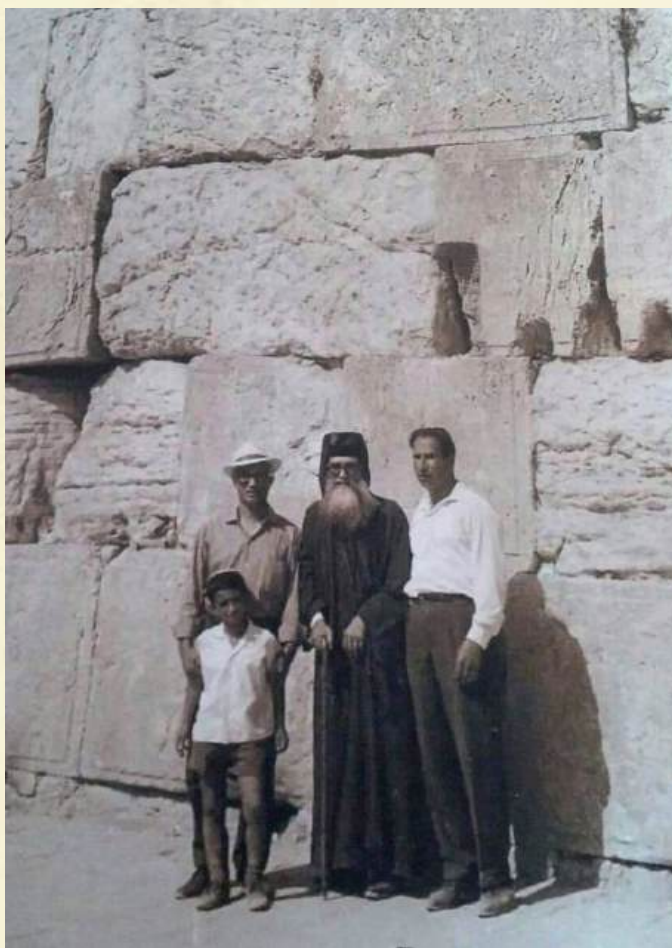
ר' מאיר והיה מארח את ר' יוסף בכל עת שהיה שוהה בירושלים עיר הקודש וזכה ונפקד בכנים ובני בנים בסיעתא דשמיא.

וסיפר עוד מורנו הרב, שכאשר נולד בנו הצעיר של ר' מאיר, הלא הוא האדמו"ר רבי ישועה ורחמים, לא ידע מורנו הרב מכך ולא הגיע לשמחת הברית. כשנודע לו שהפסיד את הברית, נצטער מאד על כך, ואמר זאת לרבי מאיר. אמר לו ר' מאיר שמחמת שלא זכה להגיע לברית, יבוא להשתתף בסעודת יום השלישי למילה שתערך למחרת בביתו של ר' מאיר. ואכן הגיע מורנו הרב שליט"א לסעודה זו ור' מאיר כיבדו ושימחו.

והיכר ר' מאיר שיר מיוחד לכבוד סעודה זו, שיר ששורתיו מסתיימות שמסתים במילים של שמו ישועה ורחמים לכלל ישראל.

במוצאי שביעי של פסח נפתחים המוחין

סיפר מורנו הרב שליט"א, שבכל מוצאי שביעי של פסח היה הולך להתברך אצל ה'בכא מאיר' זצ"ל. ומדוע דווקא אז? כי יש עניין להתברך בזמן זה אצל הצדיקים. מנחם? כתוב, "וביום השביעי מקרא קודש יהיה לכם, כל מלאכת עבודה לא תעשו", והכוונה היא, שיתכן כל מיני הרדורים כעיקרי האמונה, או תמיהות שנוגדות לאדם בענייני העולם הזה כמו איך הוא יתפרנס וכו'. לכן בשביעי של פסח שנאמר בו "וביום השביעי מקרא קודש", כאשר "מוח החכמה" כבר נכנס באדם ונפתחו לו המוחין, אז הוא הזמן המסוגל ללכת אצל הצדיקים – להיקרא אל קדושי ה' – כדי להתעלות באמונה, ועל ידי כך יזכה שכל מלאכת עבודה לא יעשו – ויחזק בטחונו באחד ולא יפחד. לכן, נהגו חכמי מורדוק לערוך חגושמחה של חיזוק האמונה.

בכותל המערבי

ובפיהם ציווי של אביו הקדוש. רבי מאיר אשר האזין לדברים בקשב רב, השיב לאלתר – "אם אבא אמר כך, כנראה אוכל לעזור בעניינכם".

ואז לקח רבי מאיר דף ועט ועם עיניים עצומות צייר את הרחוב והבניין הקומה והדירה בה נמצא בנם. ניסו ההורים ההמומים לומר לרבי, שכבר ביקרו השוטרים באותו מקום, ולא ראו את הילד. אך 'בכא מאיר' זצ"ל, נענה לעומתם שהוא רואה את הילד במקום הנזכר, ושישבו לחפש על פי התרשים. המשפחה העבירה את המידע הנ"ל למשטרה המקומית, והם איתרו את הילד בדיוק כפי שאמר הרב, כשהוא בריא ושלם.

"רואה את הילד שם"

מספר מורנו הרב שליט"א, שהיה הולך אצל ר' מאיר אבוחצירא כל שבוע, והיו שם ניסים ונפלאות דרך קבע.

מעשה היה בביתו של ר' מאיר, שהגיעה משפחה אחת מצרפת ל'בכא סאלי', ונכנסו בכיות וכאב ותינו לפניו על צרתם, וסיפרו שחטפו את בנם בלונדון ועקבותיו לא נודעו, וביקשו שיפעל למענם ישועה.

השתתף ה'בכא סאלי' בצערם, אך ספק כפיו ואמר "אני, אין לי כח, אבל תלכו לך שלי, ה'בכא מאיר', שיגיד מה לעשות במקרה ששחר לפתחנו".

קרובי החטוף חשו אל ביתו של רבי מאיר זצ"ל,

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

הלכות פורים

מהו הזמן הראוי לקריאת המגילה ?

כתב בשו"ע (סי' תרפז סעי' א) זמן קריאת המגילה של לילה זמנה כל הלילה, ושל יום זמנה כל היום מהנץ עד סוף היום,

וזמנה של לילה הוא מצאת הכוכבים עד עלות השחר, ואם התחיל מהשקיעה בדיעבד יצא, כיון שמבואר בשו"ע (סי' תרצב סעי' ד) [גבי מי שקשה עליו התענית ולא יכול לבוא לביהכנ"ס וקשה לו להמתין עד שיגמרו הקהל את הקריאה] אם קרא מפלג המנחה יצא, [אמנם יש להעיר שלכאורה מה שאנו קוראים היום פלג המנחה זה לפי דעת הגאונים אבל לפי השו"ע פלג המנחה זה אחרי פלג המנחה שלנו, כיון שהוא פוסק כר"ת, ולכן אין לסמוך על פלג המנחה, ויקרא לכתחילה רק אחרי צאת הכוכבים].

זמן צאת הכוכבים לכתחילה טוב להחמיר כצאת הכוכבים של ר"ת [לפי הג"ל], אמנם המנהג היום לעשות אחרי 25 דקות או 30 דקות אחרי השקיעה, וכיון שהוא מצווה דרבנן אפשר לסמוך על הגאונים לכתחילה,

ואדם שלא קראה בתחילת הלילה יכול לקרוא את המגילה עד עלות השחר (חזו"ע פורים עמ' מז), וכן למחרת יכול לקרוא את המגילה מהנץ החמה עד השקיעה (משנ"ב סי' תרפז ס"ק ה), ובדיעבד עד צאת הכוכבים.

עד מתי יוכל לברך את ברכות המגילה ?

אם הוא יודע שהוא יכול לגמור את קריאת המגילה של יום לפני צאת הכוכבים של 13.5 דקות יכול לברך, אבל אם הוא יגמור את הקריאה לאחר צאת הכוכבים לא יברך (יבי"א ח"י סי' נב ועיי"ש).

האם מותר לקרוא מגילה לפני התפילה ?

הרוצה לקרוא את המגילה לפני התפילה בין תפילה

ערבית ובין תפילת שחרית, יכול ובלבד שלא יפסיד זמן תפילה וקריאת שמע, ואם הזמן דחוק ויכול או לקרוא את המגילה או קריאת שמע ותפילה בזמנם, קריאת שמע ותפילה בזמנם קודמים, (אורל"צ פנ"ד ה"א בהערות עמ' שיא).

[ובעיקר זמן קריאת שמע ידוע דעת הגרע"י שיכול לסמוך בשעת הצורך גם על דעת הגר"א בזה, אמנם רבו החולקים, שהראה שהביא הגרע"י מהרמב"ם ומהגאונים דחו ראיות אלו].

האם נשים חייבות במקרא מגילה ?

כתב בשו"ע (סי' תרפט סעי' א) נשים חייבות במקרא מגילה וכתב במשנ"ב (שם ס"ק א) שאע"פ שהיא מצווה עשה שהזמן גרמא, אע"פ כן חייבות משום שאף הן היו באותו הנס, כיון שנגזר "להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד" (מגילת אסתר פ"ג פסוק יג) ונשים בכלל ההצלה מגזרת המן.

ולדעת השו"ע והראשונים הן חייבות גם לברך את ברכות המגילה [על מקרא מגילה, על הניסים, שהחיינו] כיון שמי שמחויב במקרא מגילה חייב גם בברכותיה, אמנם דעת הב"ח (ש"א פ' תצווה אות א) שהקורא לנשים לא יברך וכן הן [הנשים] לא יברכו את ברכות המגילה, [ואולי סברתו כיון שבזמנו לא ידעו לקרוא ולכתוב או שלא היו מקשיבות כראוי, ולכן יש חשש ברכה לבטלה אם היו מפסידות כמה מילים, לכן דעתו שלא יברכו, וממילא בזמננו שאין את הסברות הג"ל יוכלו לברך ללא שום חשש].

והקורא לנשים והוא קרא כבר את המגילה, לכתחילה יאמר להם שהן יברכו את הברכות כיון שהוא כבר יצא ידי חובתו, אולם גם הוא רשאי לברך להן את הברכות ואף ברכת שהחיינו, (מחזיק ברכה סי' תרפט סק"ד, חזו"ע פורים עמ' סה).

מעשה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

טסט לרכב לשנה?

מכאל פרסם רכבו למכירה, וציין במודעה שיש לרכב טסט לשנה. רוכש הרכב הגיע אל רשות הדואר כדי לעשות העברת בעלות, אלא שאז הודיעו לו שהרכב היה רשום על נכה ולכן לא שולמה אגרת הטסט המלאה, ועליו לשלם עוד כאלף שקלים. פנה הלוקח אל המוכר וביקש ממנו שישלם את הטסט, לעומתו טוען מכאל כי שילם את הטסט ועשה בדיקת כשירות לרכב ואינו חייב לשלם יותר מזה.

תשובת הרב: נחלקו הדיינים על מי חובת התשלום והיותו טוב שיתפשרו הצדדים.

הנימוק: נחלקו הדיינים בנידון, יש שטענו שחובת התשלום על המוכר, כיון שהודיע שמוכר רכב עם טסט ועל כן אין הלוקח צריך לדאוג לזה, יש שגם הוסיפו שחוק המדינה הוא שהנכה מקבל הנחה בתשלום הטסט עד שימכור את הרכב, ומאז ואילך על הנכה עצמו מוטל חובת התשלום המלא, ובלאו הכי אינו יכול למכור את הרכב. טענה נוספת עלתה שהלוקח יכול לתבוע את כיטול המקח אם ירצה, אך אינו יכול לתבוע מהמוכר תשלום הטסט, משעם שכאשר מכר לו רכב שלא שולם עליו אגרת הרישוי אין הרכב ראוי לעלות על הכביש, ואינו בר כיטוח, נמצא שיש בו מום מהותי שאינו יכול לשמש למטרה לשמה הוא נועד, ומקח שיש בו מום יכול הלוקח לבטל את המקח, אך אינו יכול להכריח את המוכר לתקן את המום.

לעומת זאת יש אחרים הטוענים לפטור את המוכר לגמרי, כי מבחינתו עבר הרכב טסט והיה לו הנחה, ותשלום האגרה בלא הנחה אינו אלא מס המוטל על המשתמש ברכב ועל הלוקח לשלמו, לדבריהם לא יוכל הלוקח לטעון לביטול המקח כיון שאין אומדנא המוכיחה שלא היה קונה אם יודע שצריך לשלם אגרת רישוי רכב, וביטול המקח שייך רק כשיש אומדנא דמוכח [כמבואר בסמ"ח ח"א ס"ג] לכן הטוב ביותר שיתפשרו המוכר והלוקח ביניהם והאמת והשלום אהבו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

איגרת ל בני הנעורים

השפעת המקום על האדם וקדושת בתי כנסיות ובתי מדרשות

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח) את המשכן כולו החזיק קרש ארוך וגדול הוא הבריה התיכון המכריח מן הקצה אל הקצה. ובתרגום יונתן בן עוזיאל - "עץ זה הוא העץ ששתל אברהם אבינו בכאר שבע, וכאשר עברו ישראל את ים סוף כרתו מלאכי השרת העץ וחרקוהו לים והיה העץ צף על פני המים ומלאכי השרת היו מכריזים: "זה העץ אשר שתל אברהם בכאר שבע." (שמות כו, נח) במה זכותו של עץ זה להחזיק את המשכן כולו, מה המיוחד בו - אלא ודאי עץ זה ספג את קדושת מעשי החסד והאש"ל שהיה עושה אברהם אבינו עם אורחיו, "ויקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ" (בראשית טו, ה) ומכוח אותם מעשים התקדש העץ עצמו, היינו כל מעשי החסד שהיה עושה אברהם הפכו את עץ זה לחפצא של קדושה וראוי הוא להחזיק את המשכן כולו.

הובא בקיצור שולחן ערוך (ס' קצט) - "טובי לבב שהאכילו עניים על שולחנם יש לעשות להם ארון (לקבורה) מן השולחן כמו שכתוב "והלך לפניך צדקך". רבותינו הצרפתים נהגו לעשות את ארון המתים מהשולחן שעליו אכלו כדי שהוא יבוא ויעיד על קדושתם. **הגמ' בבא מציעא (פג) מספרת שרבי אלעזר ב"ר שמעון רצה לבדוק עצמו** אם חטא באותו מעשה שהסגיר למלכות את אותו כובס חצוף וגנב, ועל ידי כך גרם בשוגג למיתתו. וכיצד בדק עצמו, חתך חתיכת שומן מבשרו והניחה בחמה לראות אם תשלוט בה רימה, וללמדנו בא שכיכות מעשינו להשפיע קדושה אפילו עד כדי הפיכת דבר גשמי לדבר רוחני עד שאין שליטה לחולעים בו. וכן מצינו בגמ' בחולין (ז). מספרת על חמורו של ר' פנחס בן יאיר שלא אכל טבל (תבואה שאינה מעושרת). וכן בשמות (כ, כג) כתוב "ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אותן גית כי תרבה הגפת עליה ותחלליה", פירש"י "המזבח נבנה להאריך ימיו של אדם והברזל לקצר ימיו אין בדין שיונף המקצר על המאריך, ועוד שהמזבח מטיל שלום בין ישראל לאביהם שבשמים לפיכך לא יביא עליו סורת ומחבל.

ומוכא ברמב"ם (בית הבחירה ה"ב) "ומסורת ביד הכל שהמקום שכנה בו דוד ושלמה המזבח בטור ארזונה (בית המקדש) הוא המקום שכנה בו אברהם המזבח ועקד עליו את יצחק, והוא המקום שכנה בו נח מזבח כשיצא מן התיבה, והוא המזבח שהקריבו עליו קין והבל, ובו הקריב אדם הראשון קורבן כשנברא, ומשם נברא, אמרו חכמים אדם ממקום כפרו נברא. נמצא שיש סגולות של השפעה על מקום שהוא מקודש שיריה במקום זה עוד דברים שהם מקודשים.

עת אל הקדש" (ויקרא טז, ב) ופרש רש"י לפי שגילוי שכינתו שם, וזהו שלא ירגיל לכא - ההרגל הוא אויב גדול לאדם, ואפילו כשניצב אל מול הנשגב והנעלה לו ביותר, ביכולת ההרגל לכבות ולהמית כל רגשי קודש והתרוממות, והחסיד יעב"ץ פירש (באבות א', ד') על הכתוב ביחזקאל (מ"ו, ט') "ובכבא עם הארץ לפני ה' כמועדים, הבא דרך שער צפון להשתחוות יצא דרך שער נגב, והבא דרך שער נגב יצא דרך שער צפונה, לא ישוב דרך השער אשר בא בו כי נכחו יצא". - כי הקפיד השי"ת שלא יראה השער ב' פעמים, פן יתרגל להם וישווה בעיניו כשער בית וקירות הבית לקירותיו. **והנה וודאי אדם נמצא רוב זמנו, או לכל הפחות פרק זמן נכבד במהלך חייו בבתי כנסיות ומדרשות** וראוי הוא להזכיר ולעורר עצמו תמידית שלא ידרדר בתהום הרגלו וירגיש בהם ככבית, וייעלם ממנו העובדה שנמצא בהיכל ה', ושרוי במשכן כבודו. וכבר הכירו חז"ל במציאות זו והורו דרך ונצחו כדי לשמור על גחלת הקדושה והיראה, שיש לנהוג במקום קדוש זה כדאיתא בגמ' (מגילה כח) והובא בשו"ע (א"ח ס' קנ"א) - "בתי כנסיות ובתי מדרשות אין נוהגים בהם קלות ראש כגון שחוק והיתול ושיחה בטלה, ואין אוכלים ושותים בהם ולא מתקשטים בהם ולא מטיילין בהם, ולא נכנסים בהם בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, ותלמידי חכמים ותלמידיהם מותרים לאכול ולשתות בהם מדוחק (משום כיטול תורה), ואין מחשבים בהם חשבונות אא"כ הם של מצוה כגון קופת צדקה ופדיון שבים, ואם צריך להיכנס בהם לצורכו כגון: לקרוא לאדם, יכנס ויקרא מעט או יאמר דבר שמועה ואח"כ יקראו כדי שלא יהא נראה כאילו נכנס לצורכו". ועיין שם עוד שאין ישנים בהם ואין נכנסים בהם כדי לקצר דרכו ולצאת מפתח שני, וכל כיוצא מדרכי הכבוד.

זה שאמר נעים וזמירות ישראל: "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שבת בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו" (תהילים כו, ד) - לשבת תמידית, ולהרגיש מבקר. ושורש שאלתו היא, שלא ייתן לכוח המאיים של ההרגל בישיבתו התמידית בבית ה', לפגם בתחושת היראה שיש למבקר.

והעצה היעוצה כדי לחיות במיזוג זה שמצד אחד מקום השכנת השכינה, ומאידך מקום משכנו אנו, - וההרגל בו משכח יראתו. - איתא בברכות (ל'): "עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה" מאי וגילו ברעדה א"ר אדא בר מתנא אמר רב: במקום גילה שם תהא רעדה. אביי הוה יתיב קמיה דרבא חזייה דהוה כדח טובא אמר: וגילו ברעדה כתיב, אמר ליה: אנא תפילין מנחנא". פירשו תלמידי רבינו יונה "וגילו ברעדה" במקום גילה שם תהא רעדה - טעם הדבר כדי שלא ימשך מתוך השמחה לתענוגי העולם וישכח עניני התורה, על כן צריך לערוב זה עם זה כדי שיהא על הקו הממוצע". ע"כ.

זה שאמר נעים וזמירות ישראל: "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שבת בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו" (תהילים כו, ד) - לשבת תמידית, ולהרגיש מבקר. ושורש שאלתו היא, שלא ייתן לכוח המאיים של ההרגל בישיבתו התמידית בבית ה', לפגם בתחושת היראה שיש למבקר.

והעצה היעוצה כדי לחיות במיזוג זה שמצד אחד מקום השכנת השכינה, ומאידך מקום משכנו אנו, - וההרגל בו משכח יראתו. - איתא בברכות (ל'): "עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה" מאי וגילו ברעדה א"ר אדא בר מתנא אמר רב: במקום גילה שם תהא רעדה. אביי הוה יתיב קמיה דרבא חזייה דהוה כדח טובא אמר: וגילו ברעדה כתיב, אמר ליה: אנא תפילין מנחנא". פירשו תלמידי רבינו יונה "וגילו ברעדה" במקום גילה שם תהא רעדה - טעם הדבר כדי שלא ימשך מתוך השמחה לתענוגי העולם וישכח עניני התורה, על כן צריך לערוב זה עם זה כדי שיהא על הקו הממוצע". ע"כ.

יה"ר שנוכח ללמד את עצמנו להעביר על מידותינו ונתרחק ממדת העקשנות ונכניע את לבבינו לפני הי"ת אמן.

"גדולים מעשי רבי חייא" - הגמרא מספרת איך גרם שלא תשתכח תורה מישראל על ידי שטרח ושתל פשתים וארג רשתות וצד צבאים והפשיט עורם, וכתב ספרי תורה ולמד תורה ומשנה, ופירש המהרש"א מפני שטרח בעצמו ועשה הכל לשמה - ורצה לומר כשהדבר ספוג כולו בקדושה ובטהרה, תורה כזאת חודרת, משפיעה ונטמנת בליבותיהם של התלמידים ולא משתכחת מישראל. בירושלמי (ברכות ה', א') איתא "ברית כרותה שהלומד בבית המדרש לא במהרה הוא משכח" - משום שקדושת המקום משפיעה עליו כנ"ל.

על אחת כמה וכמה שיש לכבד את בתי מדרשות ובתי כנסיות אשר התקדשו על ידי הלימוד תורה התפילות והמצוות אשר נעשו בהם וכמו שמצינו בפרשתנו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", וכימינו אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות.

כבוד בית הכנסת ובית המדרש איתא במדרש רבה (פ' ל"ד, א') "כשעה שאמר הקב"ה למשה: "עשה לי משכן". התחיל מתמיה ואומר: כבודו של הקב"ה מלא עליונים ותחתונים והוא אומר עשה לי משכן (איך יכול האדם לעשות בית לקב"ה שהרי מלא כל הארץ כבודו). ועוד שרואה (ברוך הקודש) ששלמה עומד ובונה את בית המקדש שהוא גדול מן המשכן, ואומר (שלמה) לפני הקב"ה: "כי האמנם ישב אלוקים על הארץ" (מלכים א, ח), אמר משה: ומה ביהמ"ק שהוא יותר ויותר מן המשכן שלמה אומר כן, משכן (שקטן בטודלו) על אחת כמה וכמה. לכך אמר משה: "וישב כסתר עליון" (תהילים צ"א). אמר הקב"ה (למשה): "לא כשם שאתה סבור, כן אני סבור, אלא כ' קרש בצפון, וכ' בדרום, וח' במערב, ולא עוד אלא שארד ואצמצם שכינתי בתוך אמה על אמה". הקב"ה מצמצם עצמו כביכול בתוך אמה על אמה, ויורד ושוכן אצל התחתונים - כמשכן, ומתוך מקום זה מנהל ומשפיע על היקום כולו - על העליונים ועל התחתונים. ובאותה מידה, לאחר החורבן אין לקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של ההלכה (ברכות ו), ואותן ד' אמות הן כביכול המשפיעות על העולם כולו, ואותן ד' אמות הן הבתי כנסיות והבתי מדרשות שבין גרסי תדיר באוריייתא - הם כיום משכן ה'.

עוד כתב הרב 'אור ההר' כותב בפסוק "ואל יבא בכל

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

עובדיה בן שרה

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת תרומה

"וַיִּצְו הַמֶּלֶךְ וַיִּסְעוּ אֲבָנִים גְּדֹלוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת לִיסֵד הַבַּיִת אֲבָנֵי גִזִּית"
(מתוך הפטרת פרשת תרומה)

חפשו 15 פריטים מפרשת השבוע המסתתרים בתמונה

הפריטים שעליכם לחפש:

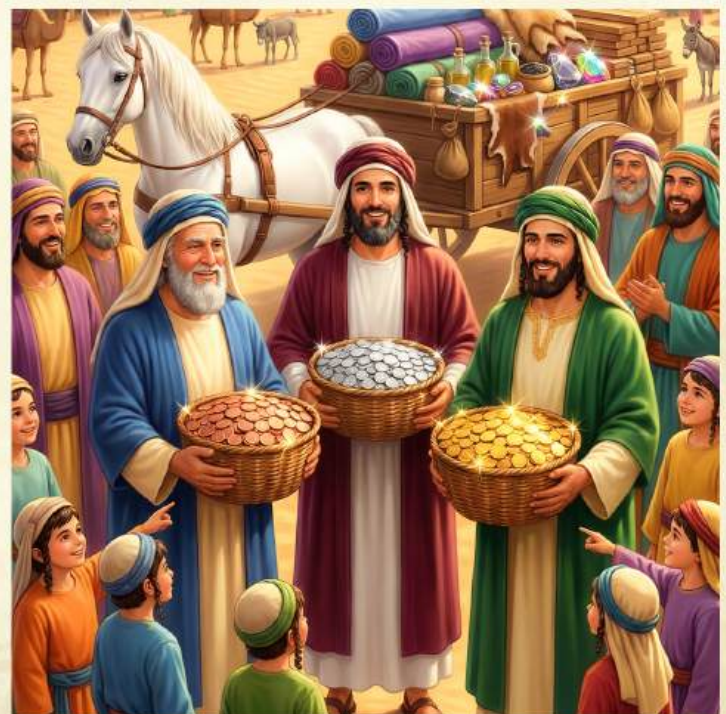
1. ארון הברית - הארון שבו הונחו הלוחות.
2. לוחות הברית - התורה שבארון.
3. שולחן לחם הפנים - אחד מכלי המשכן.
4. מקשת זהב - לבניית המעודה.
5. מעורת זהב - המעודה בעלת שבעת הקנים.
6. מזבח הקטורת - המזבח הפנימי.
7. קטורת - אבקת הבשמים הקדושה.
8. יריעות חלול - בד המשכן.
9. יריעות שש - בד לבן משובח.
10. עורות אילים מאדמים - כיסוי המשכן.
11. עורות תחשים - שכבת כיסוי עליונה.
12. קרשי המשכן - קירות המבנה.
13. אדני כסף - בסיס הקרשים.
14. ויז מוסף - חיבור היריעות.
15. טבעות זהב - חיבור הארון.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

וזאת, התרומה, אשר תקחו, מאתם זהב וכסף ונחשת - מי מוצא את ההבדלים?

בין התמונות הוסתרו 15 הבדלים - חדדו עיניים ונסו למצוא את כולם!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם

אדם חושב שמחמת שהוא צריך ללמוד ולהתפלל לשם כך חייב לסגור את הטלפון, ונמצא שהולך מביתו לשעות רבות מבלי יכולת להשיגו. אבל פעמים שיש נגיעה בליבו של נוחות עצמית ושל חוסר אכפתיות מקריסתם של בני משפחתו, ומחמת כן עושה מעשים שאינם על פי האמת, כיון שאף שהאדם חייב בתפילה ובלימוד התורה, אבל קודם לכן חייב שיהיה לו 'לב טוב', וא"כ צריך לחשוב היאך יהיה הכי נח לבני ביתו כדי שיוכל לקיים מצוות ה' לא על חשבון סביבתו, ומי שזוכה לזה הרי הוא נעשה אהוב אצל ה"ת, וכמו שכתוב שמי שאהוב למטה נחמד למעלה ומעשיו מקדשים שם שמים. (ויעוין בספר אור לציון חכמה ומוסר ח"ב מה שכתב על מי שמתרץ לעצמו מאמר חז"ל שצריך להתאכזר על בני ביתו כעורב וכ"ו)

אדם שלא תיקן את מידותיו פעמים שעל כוונתו יצטרך לבוא בגלגול מחמת כן, בכדי לנקות את נשמתו ולתקן את המידות הרעות הטבועות בו. ופעמים שהיה שווה לאדם שלא יהיה בו את כל התורה שזכה, אם חלילה יש לו מידות קשים שגורמים לחילול שם שמים, ומחמת כן אנשים מתמיהים עליו ועל מידותיו, וידוע שעוון חילול ה' הוא החמור ביותר בתורה. אולם אדם שעושה את ההשתדלות שלו הי"ת לא ימנע טוב להולכים בתמים.

וכן פעמים שאדם אומר שרוצה ללמוד תורה ולהתפלל, ואין לו זמן עכשיו לבטל תורה ולשוחח עם ביתו, שהרי אמרו 'כל המרבה שיחה עם האשה' וכו'. אולם הוא אינו מבין שדבר זה נאמר באופן שמדבר לרצונו הוא, אבל אם מדבר לרצון אשתו ולעוודה ולרצותה, הרי הוא כמו תפילה שמתפללים על בית המקדש, כך גם הדיבור שמחבר ומייסד את הבית הוא דיבור שבונה ומייסד את ביתו. ודיבור זה הוא אור של חכמה שיוצא במלכות שהיא הפה, ונכנס בביתו של ביתו ליישב את רוחה, ועל ידי כך מתקיימת מלכותה, ועי"ז נותן כח לשכינה, כפי שכתוב 'איש ואשה שזכו שכינה שורה ביניהם' וכו', וכמו שבדיבור בדברי תורה צריך לרכו את ב' המוחין ע"י שבפועל מצמצם ומקרב את גבות עיניו ומצחו, ע"י מייחד את המוחין שלו לחשוב ולהוליד את ההבנה הנכונה, ולאחמ"כ מוציא הדיבור דרך פה, ומייחד את ההבל היוצא מפיו עם חיתוך האותיות, ואז עושה כלי שהוא תלמידו, כן הדבר בביתו, שבדיבורו הריהו מגדל את הנוקבא ומשפיע בה את השפעותיה הנכונות, וגורם בזה עילוי השכינה הקדושה, ומייסד את ביתו לקדושה ושמחה.

וצריך לדעת שאדם שלא זכה להגיע למידות טובות ולב טוב ורחמן, ולא זכה לדון לכף זכות כל בריה, ולהרגיש את לבו מרחם על כל בריה באשר היא, הרי זה סימן שלימוד תורתו אינו כפי רצון הבורא, כיון המטרה בלימוד התורה היא לגלות את רצונו יתברך בעולם ולהתדבק בו יתברך על ידי מעשים טובים ואהבה גדולה, לפי שרק אדם שמחפש להבין את רצונו יתברך בכל דבר שנאמר בתורה או מגיע לשלמות רצון ה', כי מלבד מה שצריך לכסוף לדעת את עומק טעמי התורה לפי סודם של דברים, אדם שמחפש את רצונו יתברך יכול להגיע להשגה אמיתית ללא סינים בה' ובתורתו הקדושה, לפי שכל התורה כולה היא רחמים גדולים והשכנת שלום ואהבה בעולם, וכמו שמבואר להדיא ברמב"ם סוף הלכות זמנים 'היה לפניו נר ביתו ונר חנוכה או נר ביתו וקודש היום נר ביתו קודם משום שלום ביתו שהרי השם נמוק לעשות שלום בין איש לאשתו, גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר במשלי (ג) 'דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום', עכ"ל.

וכיצד משרים את השכינה בתוכנו? יש לאדם ג' כלים והם: נפש, רוח, נשמה, והם הנקראים גם: פנימי, אמצעי, חיצון. בחינת הנשמה היא כנגד המחשבה, בחינת הרוח היא כנגד ההרגשה, ובחינת הנפש היא כנגד התאווה. שברגע שאדם מנתב את הבחינות האלו לקדושה או זוכה להיות מקום להשראת השכינה, והיינו ע"י שדואג שהלב יהיה בחינת כלי למשכן, ומקום לשכינה לשרות. וכמו שסיפר מרן ר"ח חכם שלום הכהן זלה"ה שבאחד מבקוריו בבית מרן הגרא"מ שך זצ"ל לפני צאתו לדרך ביקש החכם מהרב שך שיתן לו דבר מוסר צידה לדרך, ענה מרן הרב שך 'צריך לחוש זאת ממש שהלב הוא בית אלוקים', וכוונתו שכשנמנע ר"ח חכם שלום סיפר זאת מיד פרץ בבכי מר באומרו 'עד עתה לא הגעתי לזה', וברור שאצל החכם להגיע לזה היינו כפשוטו, שכמו שלבית של מלך לא מכניסים חלילה אפילו דבר אחד שאינו מעניין השייך לבית המלך, כך ללב האדם לא מכניסים אפילו פירור קטן של עניינים נשמיים של דברי העולם הזה כלל, ואף שאין לנו מושגים בהבנת הדברים לאשורם, אבל כל אחד מאיתנו לפי ערכו מקבל את התוכנה שלו להתעלותו והתרוממותו מהמקום אשר הוא חונה שם.

ויסוד היסודות הוא שעל ידי תיקון המידות זוכה האדם להיות אהוב על הקב"ה, וממילא ה' רוצה לשכון באדם זה שהופך כעסו לרחמים, על ידי מחשבות טובות, שדן את חברו לכף זכות, וששמה בשמחתו של האחר, ואינו מקנא באף אדם, ואינו כועס על אף אדם. וכפי שכתוב האר"י שהנשמה מסתלקת מהאדם בזמן שכועס, אולם על ידי האמונה הגדולה שגומר בדעתו שכל העולם הזה הוא הבל, והקב"ה מלא כל הארץ כבודו סובב כל עלמין וממלא כל עלמין ממילא אין לו מה לכעוס על ענייניו כלל, כי כל צער ושעל הוא מאיתו יתברך בלבד. וכמו שאמר דוד מלכא משיחא 'ה' אמר לו קל', ואין דבר רע יורד מן השמים, כי כל מה דעבדי רחמנא לטב עבדי, ולית אתר פנוי מיניה והכל הוא מידו, וממילא הכל הוא לטובה.

אלא שגם במידות נשגבות אלו יש צורך בוהירות לפי שפעמים רואים אנשים עובדי ה' אשר משתדלים וברוך ה' זוכים ללמוד ואף ללמד ואף זוכים להגיע למדרגות של דבקות בהשם יתברך, אולם לפעמים האהבה לה"ת מקלקלת להם את השורה, והיינו שלא מצליחים להיזהר בכבודו וברגש של הסובב אותם מחמת התשוקה שלהם להתפלל וללמוד. וצריך לדעת שכאשר אדם זוכה ללמוד ולהתפלל ולהשיג דרגות של קרבת ה', ובא הדבר ע"י 'חסרון רגש כלפי הוולת', ההשגה שמשגיגים על ידי זה הרי היא מלאה סינים אשר לא רצויים לפני ה', ואין אפשרות לנקותם אלא על ידי ייסורים וצער גדול, או להפסיד את כל קרבת ה', וודאי שבאופן זה עדיפים לאדם הצער והייסורים, אולם אם יעשה כרצון ה' ויתקן מידותיו או יזכה לכל הטוב, שהרי לפני קרבת ה' צריך שיהיה לאדם לב טוב, כמו שכתוב במשנה שלב טוב היא המידה העליונה, וממילא כל הדמים שישפיע הלב לכל הגוף יהיו דמים של ישועה ורפואה ושמחה, ועל ידי זה לא יצטרך שיבוא עליו ייסורים וצער חלילה. והן אמת שגם תיקון המידות הוא צער ושכירה של הרצון, אבל אדם שאוהב לעשות את האמת לאמיתתה הרי הוא שמח בכל ששית אמת, וידוע שעדיף לסבול צער זה מאשר לסבול צער לאחר מכן, לפי שצער זה של תיקון המידות הרי הוא מתקן את הנפש של האדם להסיר את עצם המידה הרעה מלבו, אבל הצער והייסורים שבאים לאחר שמתנהגים במידה שאינה הגונה הם רק מנקים את התוצאות של חוסר תיקון המידות, אולם את המידות עצמן הם לא מנקים, ואז הנפש נשארת לעתיד לבא עם מידותיה הטבועים בה. וכמו שאם יעשו לאדם ניתוח פלסטי ויחליפו את כל גופו, ודאי שאותה גאוה שיש לו תשאר, כך הנפש נשארת במידותיה גם לאחר המיתה, וזה עצמו הגיהנום של האדם.

במניין המצוות מונה הרמב"ם ציווי זה למצוות עשה. וידועה השאלה דלכאורה היה צריך לכתוב 'ושכנתי בתוכו' ומה שייך 'ושכנתי בתוכם', אלא כל עניין בניין בית המקדש הוא השראת השכינה בכל עם ישראל, וברגע שהיית שוכן בתחתונים הדיינו בביהמ"ק, ממילא הוא שורה בתוך עם ישראל, וזה תכלית הבריאה שה' ישרה את שכינתו בתוך כל יהודי ויהודי, וזו השאיפה הגדולה שאור ה' ישרה בתוך כל אחד מאיתנו.

ובעניין השראת השכינה כתב הב"ח (אורח חיים סימן מז) וז"ל דכונתו יתברך מעולם היתה שנהיה עוסקים בתורה כדי שתתעצם נשמתנו בעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה ולכן נתן הקדוש ברוך הוא תורת אמת לישראל במתנה שלא תשתכח מאתנו כדי שתתדבק נשמתנו וגופינו ברמ"ח איברים ושס"ה גידין ברמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה שבתורה ואם היו עוסקים בתורה על הכוונה הזאת היו המה מרכבה והיכל לשכינתו יתברך שהיתה השכינה ממש בקרבם כי היכל ה' המה, ובקרבם ממש היתה השכינה קובעת דירתה, והארץ כולה היתה מאירה מכבודו, ובוה יהיה קישר לחסד של מעלה על פמליה של מטה והיה המשכן אחד, אבל עתה (בזמן חורבן ביהמ"ק) שעברו חוק זה, שלא עסקו בתורה כי אם לצורך הדברים הגשמיים להנאתם לידע הדינים לצורך משא ומתן גם להתנאות להראות חכמתם, ולא נתכוונו להתעצם ולהתדבק בקדושת ורוחניות התורה ולהשקיף השכינה למטה בארץ כדי שתעלה נשמתם למדרגה גדולה אחרי מיתתם, עכ"ל.

ונמצא שאומר הב"ח שאף אם אדם עושה את כל המצוות, אולם אין כוונתו להשרות את השכינה בתוכו, אזי עיקר התכלית חסר, וזה כל סיבת הגלויות וחורבן ביהמ"ק, וזו הכוונה במ"ש 'ושכנתי בתוכם' שזו תכלית המצוות ובניין המקדש.

מתן תורה הוא קבלת התורה אל המוח, ואילו בניית המקדש היא בחינת 'והשבת אל לבבך' היינו שבניין בית המקדש הוא להשיב אל הלב את קבלת התורה. (וכידוע בית המקדש הראשון בבחינת ערכים מסויימים הוא כנגד 'בינה' – אות ה ראשונה דשם היה ב"ה, ובית המקדש השני כנגד מלכות של ה' אחרונה של שם היה ב"ה, וכבר אמר הפייט 'דוד לאתרוג חמדת לבבות' הדיינו דוד שהוא בחינת המלכות נמשל לאתרוג שהוא כנגד הלב ויעוין בזה מדוע בחינת הלב היא כנגד המלכות) בית המקדש חרב על שלא ברכו בתורה תחילה, ואילו בגמ' יומא מובא שבית המקדש הראשון נחרב על ג' עבירות, ומקשה הב"ח (ס"ז מו) איך ייתכן הדבר שעבירה של 'לא בירכו' נחשבת לכוון חמורה כנגד ג' העבירות, אלא אומר הב"ח שמה שכתוב 'לא ברכו בתורה תחילה' היינו לשון המשכה, שלא הרגישו שממשיכים אור אלוקי מלמעלה בשעת לימודם.

ויש להבין, מה הכוונה ב'להמשיך את אור ה' אל ליבנו', להבנת העניין יש להקדים שיש שתי בחינות, בחינה א' היא חסדים, ובחינה זו מסמלת אהבה היינו אהבת ה', אהבת התורה, ואהבת ישראל. ובחינה ב' היא גבורות שבחינה זו מסמלת יראה, היינו יראת ה' ויראת ת"ח, ובחינות אלו נמצאים בתוכנו. ובעקבות נפילת הניצוצות, נפלו גם האהבה והיראה שלנו למקומות נמוכים, ומחמת כן הנפש הבהמית שלנו מחפשת בעולם הזה אהבה ויראה מדברים אחרים, והיינו אהבה לתענוגי והבלי העולם הזה, ויראה מבני אדם קרוצי חומר שאינם עובדים את ה', ותפקידנו הוא להרים את האהבות והיראות הללו ולברר אותם, שתהינה לה' לבד, וזהו 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', היינו להשרות את האהבה והיראה שבקדושה בתוך ליבנו, לפי שאם אין את היראה והאהבה ואת השראת אור ה' בתוכנו השכינה כביכול מסתלקת, וזה עיקר העבודה לחבר את הלב להי"ת.

בס"ד

נסיעה מיוחדת
להילולת משה רבנו ע"ה
במירון

בהשתתפות מו"ר המקובל הצדיק
חכם בניהו שמואל'י שליט"א

סדר המעמד
אמירת סליחות להצלחת עם ישראל • קריאת האדרא וזטא קדישא
תפילת מעשה וערבית • וסעודת הילולא רבתית

אי"ה ביום רביעי ה' אדר (25.02 למניינם) בשעה 10:00
ההסעה תצא משיבת המייש"ר
רח' אודט ישראל 4 בת ים
תחילת המעמד במירון בשעה 13:30 | עלות 100 ש"ח

להדשמה אצל ר' אלימלך במשורד
או בטלפון 03-5520004

בס"ד

זכר
למחצית
הנשיקה

"נחנו לתת כעוֹת אלו
לכתי כנסיות
ובתי כדרשות
שבהם כתקיימים
שיעורי תורה
והחזקת אברכים
עמלי תורה"

מעבירים את מעות הצדקה לשיבת המייש"ר
וחכים למכירתם של מנחת נחמס הצדיק המקובל
חכם בניהו שמואל'י שליט"א

הסכום לאדם נ-85 ש"ח
"עוך של 9 גומ כסף טהור
ניתן לתרום במעטפה בשיבה, באשדוד,
ובטלפון 03-5520004

או סרקו את הקוד
לתרומה אונליין <<

50
20
10

בס"ד

לימוד
ליל פורים

בעזרת ה' כמידי שנה
יתקיים לימוד לאברכים ובחורי הישיבה
בליל פורים בישיבתנו מחצות הלילה ועד תפילת הנץ

המעוניין להיות שותף בלימוד בלילה קדוש זה
ניתן להתקשר: 03-55200004

כל התורם
מעל 200 ש"ח
יזכר שמו בליל פורים
לאחר הלימוד

זכות החזקת אברך
400 ש"ח